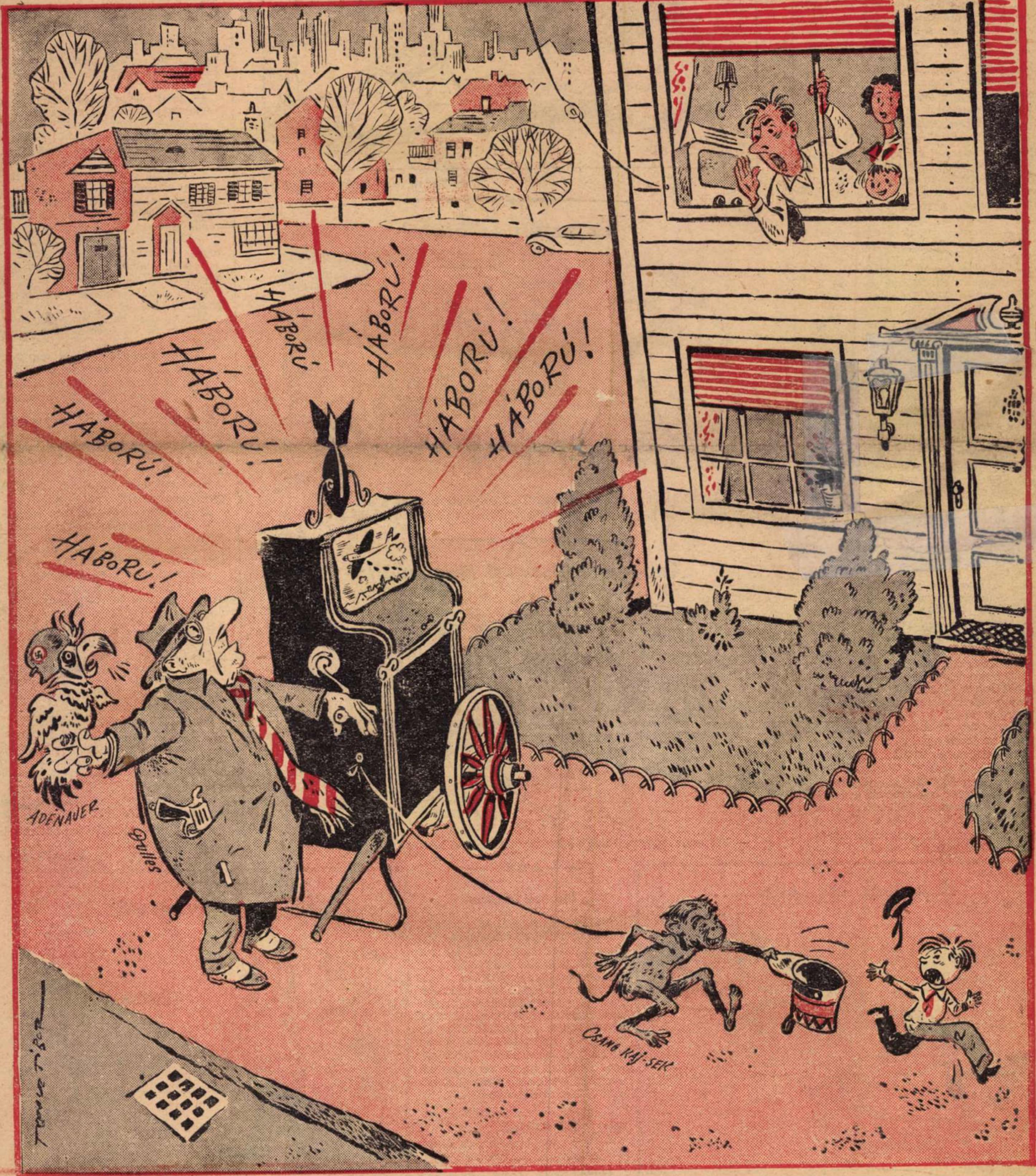
XI. évfolyam, 8. szám

1955 február 24.

Ára: 70 fillér

Ludas Matyi

Az ócska verkli

Amerikai polgár: Hagyja már abba Mr. Dulles, Moszkvában a békéről beszélnek...

„AZ UTAZÁS MULATSÁGOS OLDALA"

(Art Buchwald az amerikai „New York Herald Tribune" munkatársa, és arról nevezetes, hogy humoros cikkeket szokott írni. Egyik legutóbbi cikkében arról írt, hogy az Európában utazgató amerikaiak milyen viccekkel igyekeznek hangulatot csinálni Európában, s milyen vicceknek van igazán sikerük. Az a néhány részlet, amelyet ebből a cikkből közlünk, nemcsak a humor szempontjából figyelemreméltó.)

Vannak bizonyos típus-viccek, amelyekről az amerikai turista azt hiszi, hogy nagyon mulatságosak. A legtöbb európai megpróbálja elviselni ezeket a vicceket és megkísérli, hogy vigyorogjon rajtuk de ez évről évre keményebb feladat számára.

Azok a tréfák például, amelyek az angliai baloldali közlekedésről szólnak, szinte már teljesen elkoptak. Amióta Anglia dollár-egyensúlya megjavult, az angolok úgy érzik, hogy többé már nem kötelesek ezeket a vicceket eltűrni. A meleg sörrel, a rossz konyhával kapcsolatos viccek is kimentek a divatból, a teázással kapcsolatos tréfáktól pedig égnek áll az angolok haja.

De bármilyen Amerika-ellenes adoma meleg fogadtatásban részesül.

Franciaországban a nyelvvel kapcsolatos olyan viccek, hogy „Ebben a nagyszerű országban még a kisgyerekek is tudnak franciául" vérfagyasztó hatást keltenek. A francia taxiról szóló viccek elvesztették minden átütő erejüket, s ugyanígy jártak a csiga-viccek is. Tapasztalni fogják az amerikaiak, hogy hiába élcelődnek a magas árakról, s az értéktelen francia pénzről, a franciák mindezen nem tudnak nevetni.

De bármilyen Amerika-ellenes adoma meleg fogadtatásban részesül.

Olaszországban a spagettiről és a pisai ferde toronyról szóló bármilyen vicc a vendég fejére zúdítja az olaszok dühét. Velencében már minden vicc ismeretes, amely a csatornákkal és a gondolákkal foglalkozik. Tréfák, amelyeknek tárgya az olasz kávé a római romok, s az oroszlánoknak keresztényekkel való táplálása, már Mona Lisát sem tudják szélesebb mosolyra késztetni.

De bármilyen Amerika-ellenes adoma meleg fogadtatásban részesül.

Senki nem nevet Spanyolországban bikaviadal-tárgyú vicceken, s azon sem, hogy a spanyol kereskedők hosszú ebédidőt tartanak, mielőtt aznap kinyitják üzletüket.

De bármilyen Amerika-ellenes adoma meleg fogadtatásban részesül.

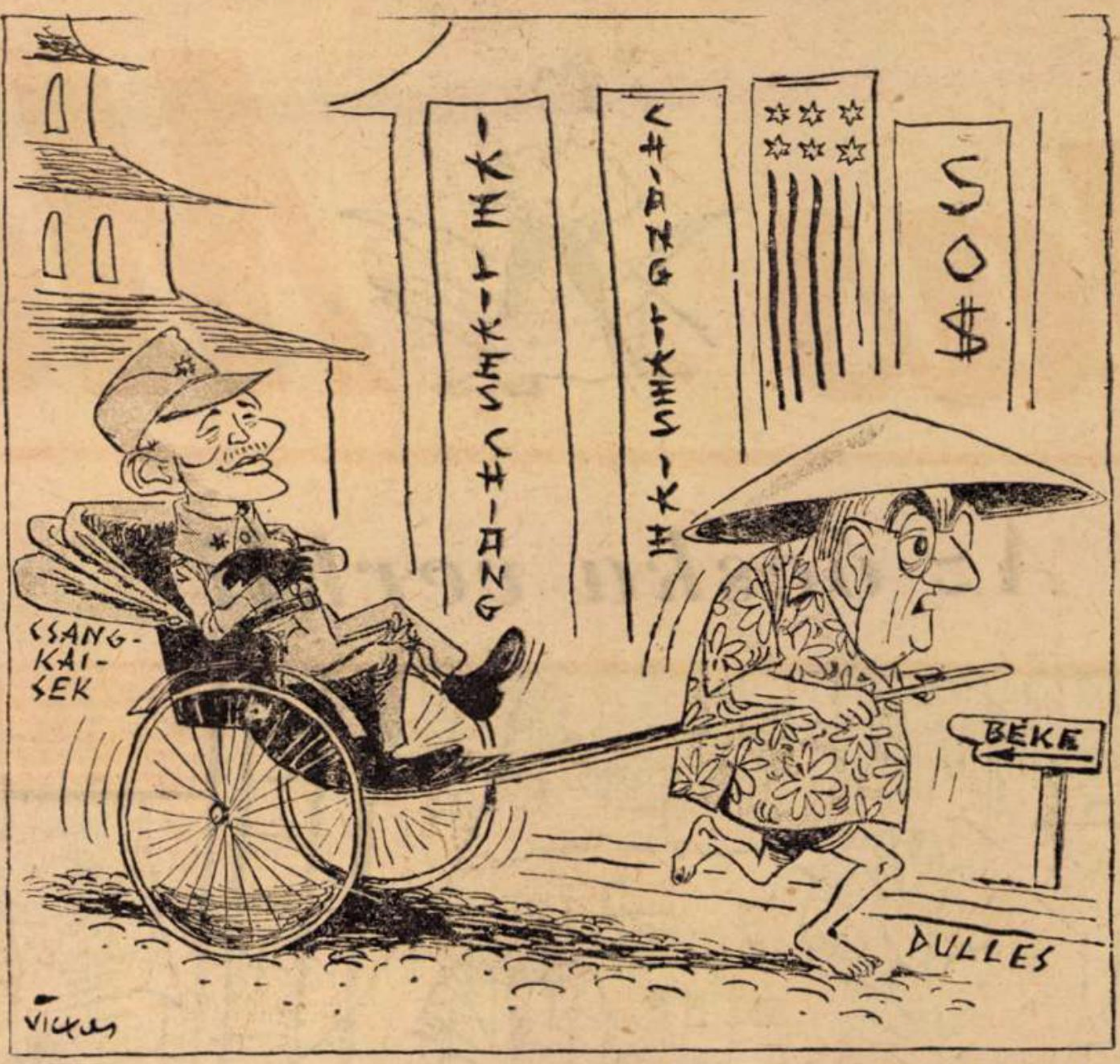
Svájcban a jódlizással és a kakukórákkal kapcsolatos viccek igen népszerűtlenek. Aki ilyent mesél, azt felkérik, hogy hagyja el az országot. Svédországban a szőkékről és a vajaskenyér-tálról szóló viccekkel nem lehet előrejutni, s az olyan tréfákkal, amelyeknek témája a dán szendvics, egy amerikai csak bajbajuthat Dániában.

De bármelyik országban bármilyen Amerika-ellenes adoma meleg fogadtatásban részesül.

Nemcsak az amerikaiak mesélnek vicceket, az európaiak is. Elhalmozzák az amerikaiakat viccekkel, amelyek a Coca Coláról, a csikágói gengszterekről, a cowboy-filmekről, Marilyn Monroeról, McCarthy szenátorról a rágógumiról, az amerikai turistákról és a dollárról szólnak.

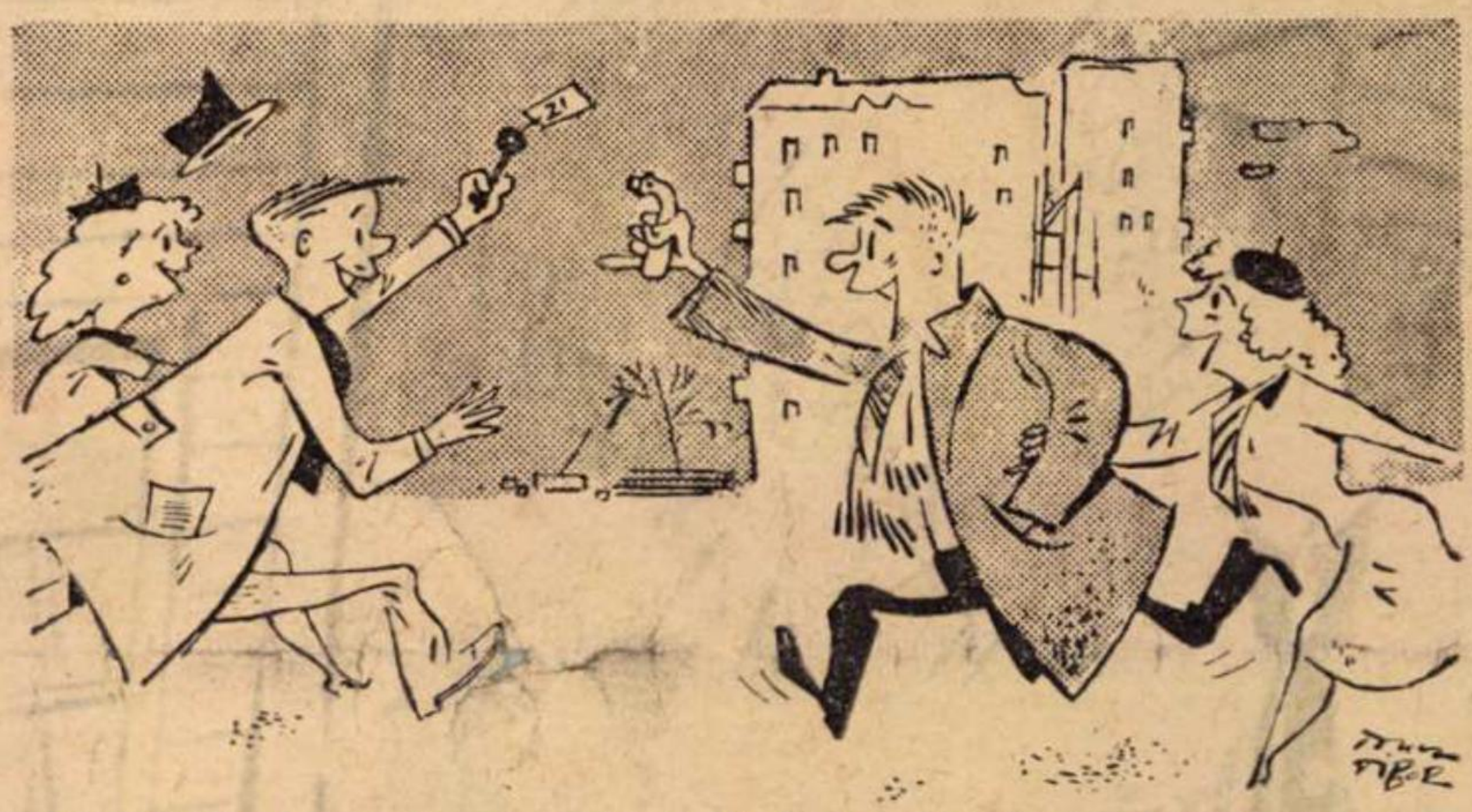
Ilyenkor állandó kacagás veszi körül az amerikai turistát.

RIKSAKULI TAJVANBAN

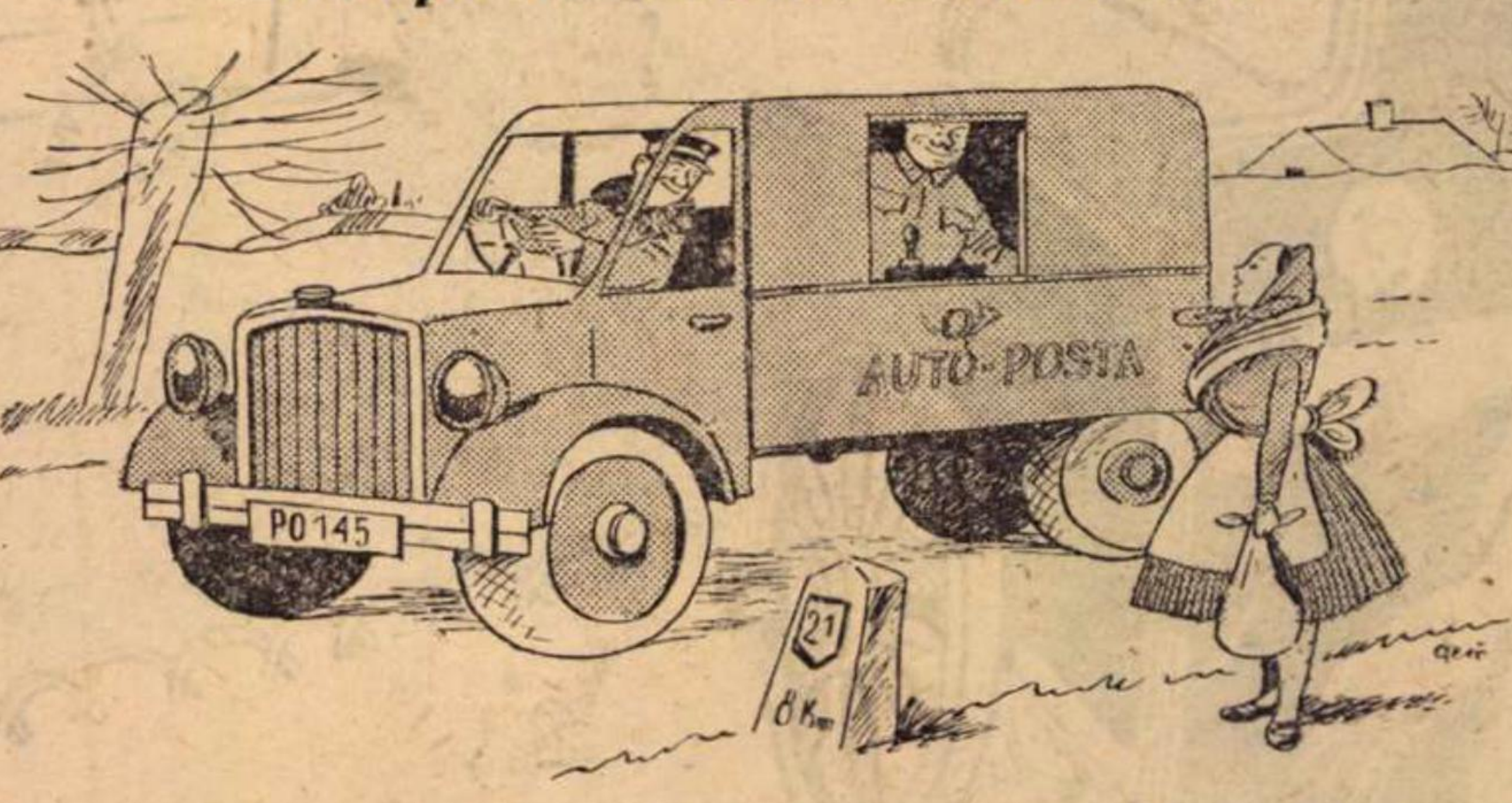
(Vicky rajza a Daily Mirror-ból.)

Ez aztán az öröm!

— Hurrá! Megkaptam az új lakást! Itt van már a kulcs a kezemben!
— Én is megkaptam! Nekem már a kilincs is itt van a kezemben

Autó-postahivatal közlekedik

— Felvenne engem, mint törékeny csomagot a következő faluig?

Mindenttudó barátom

Jenő mindent tudott. Tudta, hogy ki volt az utolsó inka, a rovarok melyik rendjébe tartoznak az ájtatos manók, és azt is tudta, hogy a gégetornác alsó határát képező tasakredőket hívják álhangszalagoknak.

Mindez a sok tudomány valószínűtlenül kicsi fejbe szorult bele, amely bizonytalanul ide-oda billegett Jenő nyakán. Nem volt ebben az emberben semmi különös, csak a szeme. Ha magyarázni kezdett, kigyulladt benne egy lámpácska, talán ezzel a lámpával kutatott az agyában adatok, évszámok után...

Nemrégiben felkeresett és öt perc múlva már kiselőadást tartott az ajtó történeti fejlődéséről. Tudtomra adta, hogy a ráma-műves, vésett ajtók csak az újkor elején kezdtek divatba jönni, addig csak deszkákból összerótt ajtókat használtak.

Miközben beszélt, azon törtem fejem, hogyan ejthetném csapdába, mi az a kérdés, amire nem tudna felelni.

— Mit kérdezzek tőle? — töprengtem. — Milyen hosszú a Zagyva? Nem, ez nem jó! — Végre eszembe jutott egy csodálatos kérdés, már előre nyaltam a szám szélét.

— Jenő! — szóltam ártatlan képpel, — kérdezhetek tőled valamit?

— Csak bátran! — felelte ő boldogan és a kezeit dörzsölte. — Ki vele, majd Jenő bácsi megmondja!

— De nem haragszol, hogy...

— Ugyan, csak mondd! Na, mondd! Nem kínoztam tovább.

— Azt mondd meg nekem, hogy ki a Szolgáltatásügyi Minisztérium miniszterének második helyettese?

— Tessék? — rebegte Jenő halványan. — Hogy kicsoda, micsoda?

Lassan, szótagolva megismételtem a kérdést:

— Ki a szolgáltatásügyi miniszter második helyettese?

Mindenttudó barátom csodálkozva nézett rám és idegesen tépdeste a bajuszát.

— Nem tudod? — kérdeztem kegyetlenül és gonoszul nevettem.

Nem felelt. Egyik lábáról a másikra állt és könyörgő pillantásokat vetett felém.

— Nos? — érdeklődtem diadalmasan és láttam, hogy meg tudott volna fojtani egy kanál vízben, de sem a kanálhoz, sem a vízhez nem ragaszkodott volna különösképpen.

— Adok egy könnyebb kérdést! — gyötörtem tovább.

Jenő reménykedve leste a számat.

— Ki a szolgáltatásügyi miniszter első helyettese?

— Nem tudom! — nyöszörgött összetörten. — Nem tudom!

Következett a kegyelemdöfés:

— Ha nem tudod, ki az első helyettes, akkor azt mondd meg, hogy ki a miniszter?

Erre már nem válaszolt, arról dadogott valamit, hogy neki sürgősen menni kell, várják a Széna téren és a Klauzál utcában, aztán menekülésszerűen távozott. Azt már nem is mondtam meg neki, hogy ilyen minisztérium nincs is, meghasadt volna a szíve...

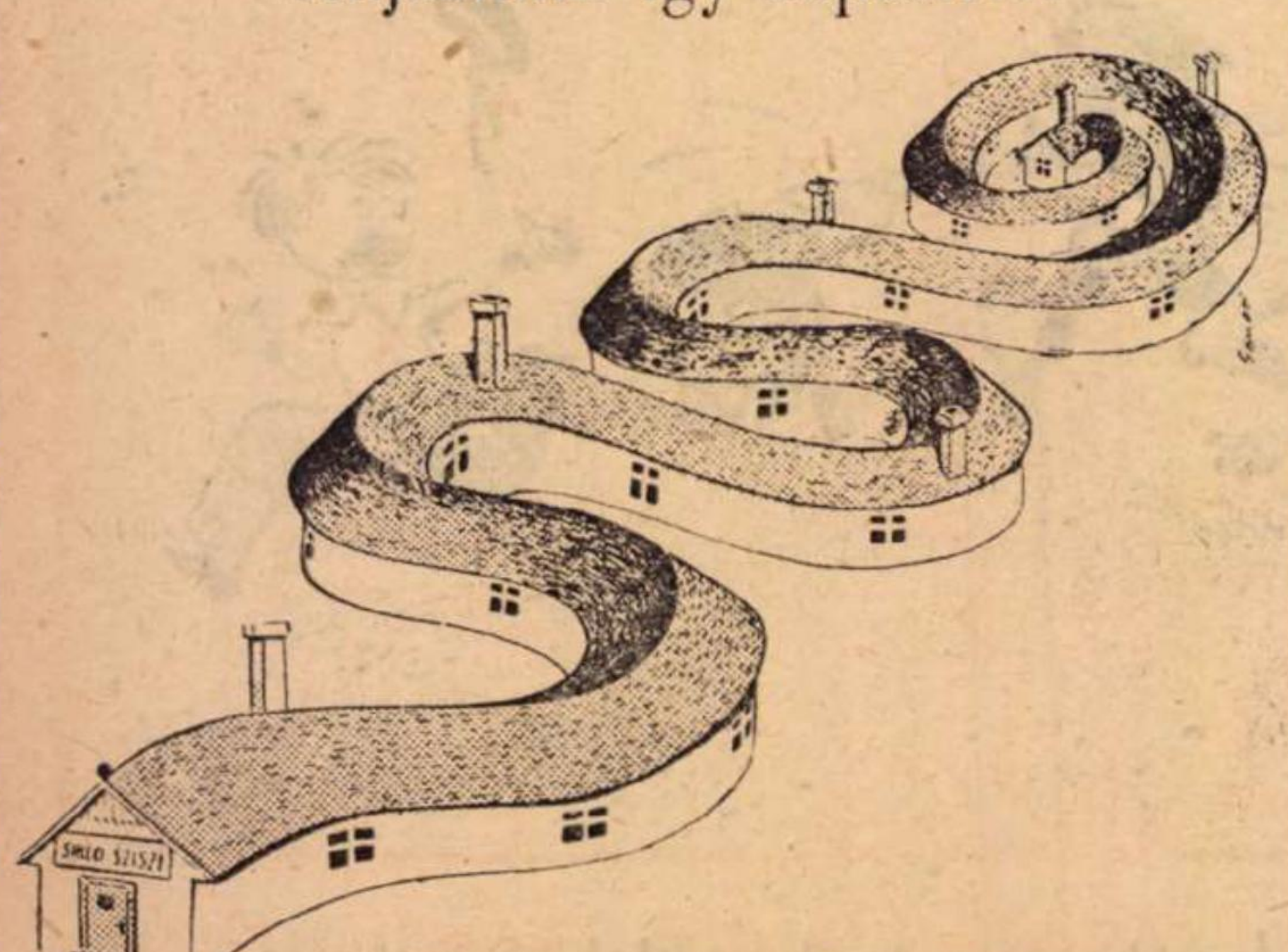
Tegnap véletlenül találkoztunk az utcán. Amikor meglátott engem, lehajtotta a fejét és tovább akart menni. Megsajnáltam szegényt. Odamentem hozzá és barátságosan belékarolva, szelíden megkérdeztem:

— Te, Jenőke, hány órakor is kezdődött a népvándorlás?

Ezzel a könnyű kérdéssel sikerült boldoggá tennem...

Mikes György

Rajzolónk így képzeli...

Kígyóház nyílik az Állatkertben.

Rossz ómen

Feketevágásra készült a kulák. Kora hajnalban suttyomban kiment az asszonyával az ólba, bekötötték a disznó száját, hogy ne tudjon ordítani, aztán a kulák hirtelen a disznó torkának engedte a bökőt. Ámde valahogyan kiszabadult a disznó és ékteleniil visított. Erre a kulákné, hogy elterelje a figyelmet, kiugrott az ól elé és torkaszakadtából ordítani kezdett, igyekezve elnyomni a disznó visítását. Mire a szomszéd Péter bácsi átkiáltott:

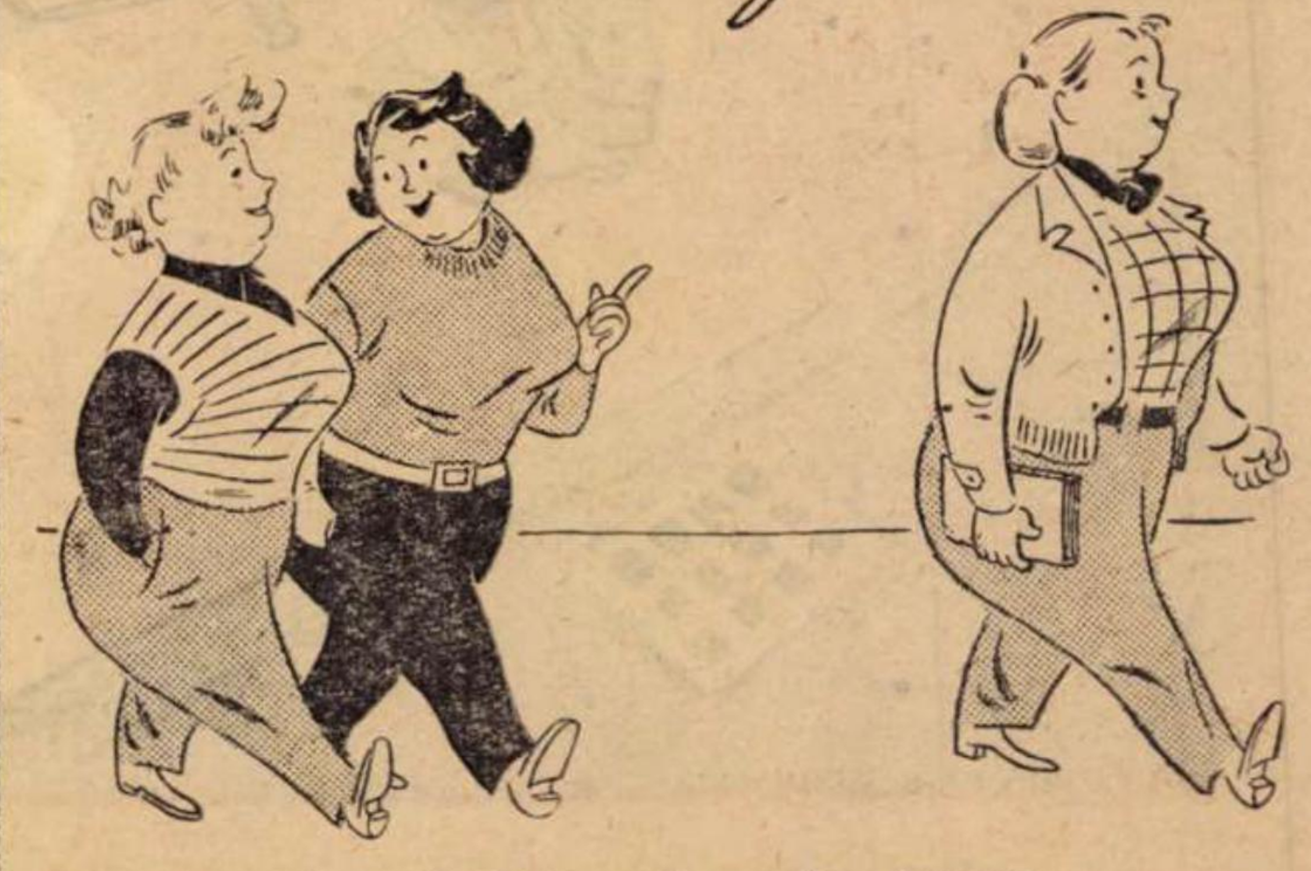
— Ejnye mi az a szörnyű ordítás ott maguknál?

— Jaj, jaj, megvert az uram — jajveszékelt a kulákné.

Péter bácsi erre gúnyosan megjegyezte:

— Hát megverte, no. De azért nem kellett volna mindjárt megölni azt a disznót!

Női dolgok XIII.

— Hogy viselhet egy ilyen nő nadrágot?

(Vasvári Anna rajza.)

A humor mesterei

Boccaccio:

A FÉLLÁBÚ DARU

Currado Gianfigliazzi, mint hallomásból és tapasztalásból valamennyien tudhatjátok, mindenkor bőkezű és pompakedvelő nemes úr volt városunkban, lovagi életet élt, szüntelenül kutyákkal és sólymokkal szórakozott, nem is szólván mostan egyéb érdemesebb cselekedeteiről. Egyszer a sólymával Pere-

tola mellett zsákmányul ejtett egy darumadarat; mikor pedig látta, hogy a madár gyengehúsú és kövér, elküldötte azt kitűnő szakácsának, kinek neve volt Chichibio és Velence városából szárm zott és megüzente neki, hogy vacsorára süsse meg és ízesen készítse el. Chichibio, kinek már a képéről is lerítt, milyen nagy kópé, megfűszerezte a madarat, odatette a tűzre és nagy gondosan sütni kezdette. Mikor pedig már majdnem pirosra sült és pompás pecsenyeszag szállongott belőle, történt, hogy bejött a konyhába egy Brunetta nevezetű szomszédbeli kis fruska, kibe is Chichibio fülig szerelmes volt; mikor meglátta a madarat és megorrontotta a pecsenyeszagot, mézes-mázos szavakkal kérte Chichibiót, adná neki annak egyik combját. Felelte Chichibio, kornyikálván:

— Orrod tőle fokhagymás, donna Brunetta, orrod tőle fokhagymás!

Donna Brunetta megbosszankodott ezen és felelte:

— Ha nem adod a combot, bizisten soha többé kedvedet nem töltöm ama dologban, mely oly nagyon ínyedre vagyon.

És többről többre, szóról szóra, összeperlekedtek. Végezetül is Chichibio, hogy magára ne haragítsa kedvesét, leszelte a darunak egyik combját s odaadta neki. Mikor aztán feltálalta a féllábú darut Curradónak és vendégeinek, Currado elcsodálkozott rajta, hivatta Chichibiót és megkérdezte, hová lett a darunak másik combja. A hazug velencei nyomban megfelelt:

— Uram, a darvaknak csak egy combjuk s egy lábuk vagyon.

Mondotta akkor Currado mérgesen:

— Már hogy az ördögbe volna egy combjuk meg egy lábuk? Hát t lán nem láttam ezen kívül elég darvat életemben?

Chichibio tovább erősködött:

— De bizony úgy van, uram, amint én mondom, és ha akarod, eleven darvakon is megmutathatom neked.

Currado a vendégei előtt nem akarta tovább szaporítani a szót, hanem mondotta:

— Mivel azt mondod, hogy megmutatod az eleveneken, holott ilyesmit még soha nem láttam, de nem is hallottam, hát holnap látni akarom s akkor megnyugszom; de esküszöm a Krisztus testére, hogy ha nem így vagyon, úgy elagyabugyáltatlak, hogy holtod napjáig megemlegetsz.

Az este tehát nem esett több szó erről; másnap reggel, alig hogy virradt, Currado, kinek az éjszakai nyugovás nem verte el haragját, még mindig nagy dühösen fölkelt s parancsolta, hogy a lov kat elővezessék: és Chichibiót is lóra ültette s magával vitte ama kis folyó felé, melynek partján reggelente rendszerint látni szokta a darvakat és szólott:

— Majd mindjárt meglátjuk, ki h zudott tegnap este, te vagy én.

Chichibio látta, hogy Currado haragja még mindig nem csillapodott, s hogy mostan még kell bizonyítani hazugságát, de még nem is sejtette, hogyan vágja ki magát; kimondhatatlan rettegésben poroszkált Currado mögött, holott, ha lehetett volna, legszívesebben megszökött volna; de nem lehetett, s akár előre, akár hátra, akár oldalvást pislogott, úgy rémlett neki, hogy minden, minden, amit lát, csupa kétlábon álló darumadár. De már közel értek a folyóhoz, midőn megpillantott annak partján vagy tizenkét darut, melyek mind féllábon álldogáltak, mint ahogyan alvás közben szokt k. S minekelőtte még Currado észrevette volna azokat, ő megmutatta neki és szólott:

— Most nyilván láthatod, uram, mely igazat szólottam tegnap este, hogy a darvaknak csak egy combjuk s egy lábuk vagyon; nézd csak, ott álldogálnak ni!

Currado odanézett és szólott:

— Várj csak, majd megmutatom neked, hogy két lábuk vagyon!

Közelebb ment hát és rájuk kiáltott a darvakra:

— Huss, huss!

Erre a kiáltásra a darvak leeresztették másik lábukat, néhány lépést futottak és elrepültek.

Currado tehát Chichibióhoz fordulván, szólott:

— Hát most beszélj, pákosztos! Elhiszed-e, hogy két lábuk vagyon?

Chichibio szinte kővé dermedt s maga sem tudta, mi sugallotta neki, de eképpen felelt:

— Igen, uram, de tegnap este nem kiáltottál ám reá, hogy: huss, huss! Mivelhogy, ha rákiáltottál volna, az is éppen úgy kidugta volna a másik combját, meg a másik lábát, mint ezek.

Curradónak megtetszett ez a vissz vágás; minden haragja vidámságra és kacagásra enyhült és szólott:

— Chichibio, igazad van, bizony, rá kellett volna kiáltanom.

Eképpen tehát Chichibio gyors és mulatságos visszavágásával megszabadult a büntetéstől és megengesztelte gazdáját.

(Révay József fordítása)

* Giovanni Boccaccio (1313—1375), az olasz prózairodalom egyik legkiválóbb képviselője, a legnagyobb középkori novellista.

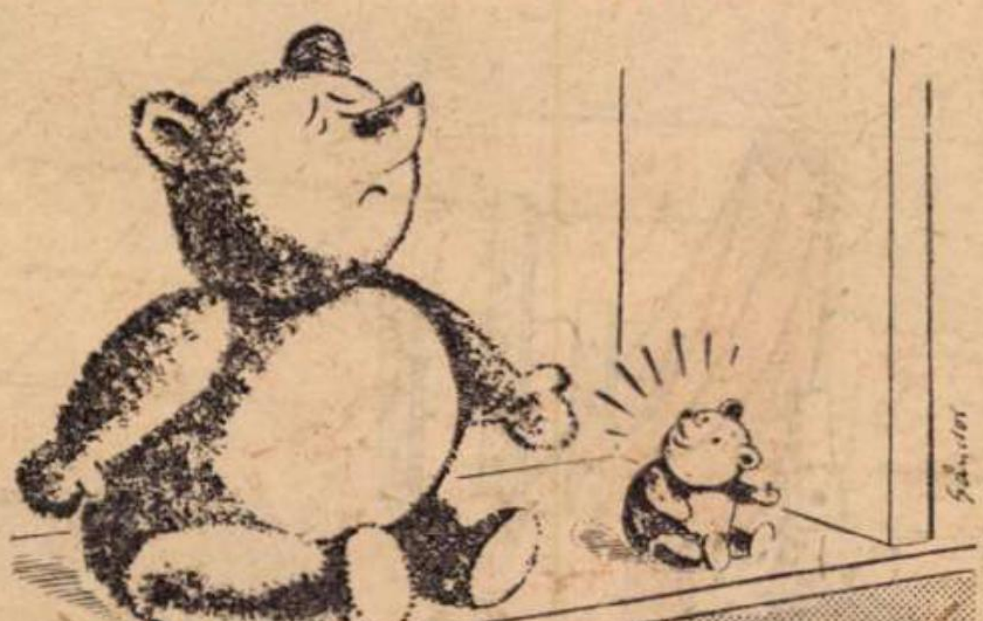
A család büszkesége

— Hát te mit kószálsz itt már három órája, te gyerek?

— Édesapám disznót vág feketén, aztán elküldött hazulról, mert azt mondja, én mindent kifecsegek . . .

Egy játékbolt polcán

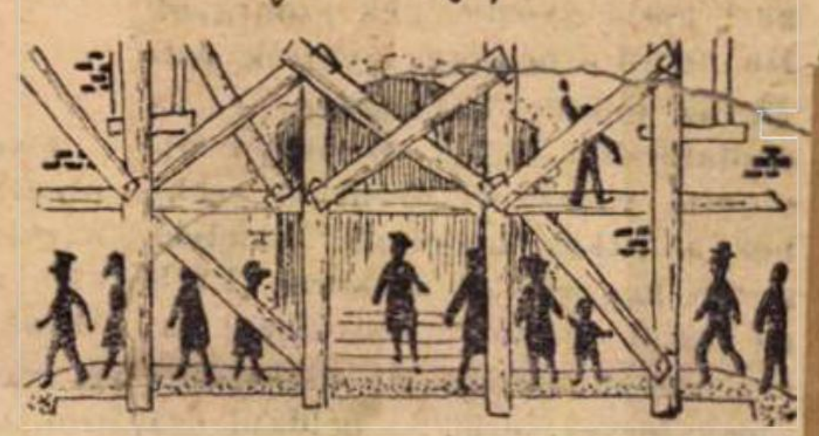
— Ne hordja olyan magasan az orrát, kartárs. Maga is olcsóbb lett a februári mackó-vásáron . . .

Áruelosztás!!

— Nincs semmi baj! Az igaz, hogy a csizma három számmal nagyobb, viszont a ruha három számmal kisebb . . .

Állvány a Nagykörúton

. . . Budapest már rég kertváros lesz,
nem lesz kicserélt utcanév:
barátságos családi házak
épülnek rendre szerteszét.
A háztömbök rég felújítva,
kert zöldel füstös kő helyett:
szitakötőként közelednek
kis magán-helikopterek . . .

De mint faragott tabu-bálvány,
még mindig ottan áll egy állvány . . .

A nők tán ismét szoknyát hordnak,
sőt ismét divat lett a szív:
és addigra majd azt is tudjuk,
milyen a hős, ha pozitív? . . .
A rádió is mást játszik majd
nem csak folyvást Kálmánt, Lehárt —
a MÁV is fogja tudni végre,
hogy egy kis pontosság nem árt . . .

De mint felejtett őr a vártán,
csak áll, csak áll, csak áll az állvány!

Már minden holmink nylonból lesz,
melyen sosem szalad a szem:
és nem fog kérni tíz forintot
egy hétre kölcsön senkisem.
Mindenütt rend és tisztaság lesz,
lehúzza rollóját a MÉH:
hisz nem lesz sehol a városban
melléktermék, se hulladék.

De maradandóbb, mint a márvány,
az időálló, büszke állvány!

Jönnek újszülött nemzedékek,
alkotva újabb, szebb jelent:
az állvány testéhez nem férnek,
érintetlen az, — szinte szent! . . .
Az idővel vívott harcában,
övé az örök diadal:
páncélként óvja szűzi testét
valamely jótét Hivatal . . .

Mert tanuljuk meg, hogy elporlik
az ember és a földi rög:
de az állvány a Nagykörúton,
a fene egye, — . . . az örök! . . .

Bedő István

Miért dolgozik jól Kovács János a felszabadulási versenyben?

Mert nem felejtett!

Egy vicces ember feljegyzései

VALLOMÁS

Hogyha valahol bevásárlok,
Nem bömbölöm: „Már rég itt állok:

Én nem tülekszem sehol élre.
Nőt, gyereket nem sodrok félre.

Szomszédomat a kávézóban
Nem fikszírozom kihívóan.

Mert verekedni sem törekszem...
...Sajnos, úgylátszik, hogy öregszem.

BALETT-TANULÁSI LÁZ BUDAPESTEN

Marika, Panni, Évi, Emmi,
Balettet tanul valamennyi.

Nincs senkinek egy szem kislánya,
Ki nem jár balettiskolába.

Most kérdem meg, amíg nem késő:
Dehát akkor ki lesz a néző?

A MÚZSA TRAGÉDIÁJA

Költőnk, kit nem nevezek névvel,
A múzsának udvarol hévvel.

Miért költőnk soká esengett,
Múzsánk az ajtaján becsenget.

Egy asszony a fejét kidugja:
„Kit keres?" „Múzsa vagyok" — súgja.

„A Múzsa? Ne zavarja kérem,
Most éppen verset ír a férjem."

(g. m.)

Külföldi Szemle

Nelson emlékoszlop

A londoni Trafalgar tér dísze a hatalmas diadaloszlop, tetején Nelson tengernagynak, a trafalgari csata győztesének szobrával. Ha netán a németek győztek volna az elmúlt háborúban, ez a diadaloszlop Hitler Berlinjét díszítette volna. Ez derül ki azokból a titkos iratokból, amelyet az SS hagyott az utókorra. Ezek az iratok teuton pontossággal intézkedtek az angol műkincsek „megszervezéséről", s például egy Seiber nevű SS-tiszt kötelessége lett volna a British Museum és a képtárak fontosabb darabjai számára helyet találni a harmadik birodalomban. A Nelson-oszlop Berlinbe való szállításának terve valószínűleg Göringtől származik, akinek művészi ízlését és a festmények iránti szeretetét különben nemes gyűjtőszenvedélytől áthatott gazdag magánképtára bizonyította. Sztálingrád után Nelsont már nem fenyegette a költözés veszélye, a német újrafelfegyverzés mellett napjainkban kardoskodó angol politikusok szerint viszont a németeknek meg kell adni a lehetőséget ahhoz, hogy még egy próbát tehessenek. Elvégre hízelgő egy szerény szigetországra nézve, hogy ennyire megbecsülik művészi alkotásait, műkincseit és történelmi emlékeit.

Most bocsásd el a te szolgádat...

Gyakran mondták már, hogy nálunk sportőrület van, s ezért a magyar sportolók a felelősek, akik újabb és újabb győzelmekkel szítják fel a sportszenvedélyeket... Vajon mit szólnának ezek a bírálók ahhoz az érzelemhullámhoz, amely Angliát öntötte el az angol—ausztrál krikettmérkőzés után? A sportgyőzelmekkel egyáltalán nem elkényeztetett sportnemzet válogatott krikettezői Ausztráliában legyőzték az ausztrálokat. Egész Anglia diadalmámorban úszott. Hutton csapatkapitánynak báróvá való előléptetését egyre nagyobb tömegek követelik. A hangulatra legjobban talán Charles Bray, a „Daily Herald" krikett-rovatvezetője győzelmi tudósításának alábbi mondata jellemző:

„Most már nyugodtan halhatok meg..."

Az optimizmus titka

Eisenhower amerikai elnök nemrég kinevezett külügyi tanácsadójának egy sereg előnye van az amerikai sajtó szerint. Munkabíró, jóküllsejű, egészséges és — ami a legfontosabb — optimista!

Neve: Nelson A. Rockefeller.

Vagyona: 1400 millió dollár. Papájától örökölte, aki sok hibája mellett szeretettel gondoskodott kicsiny gyermekeiről.

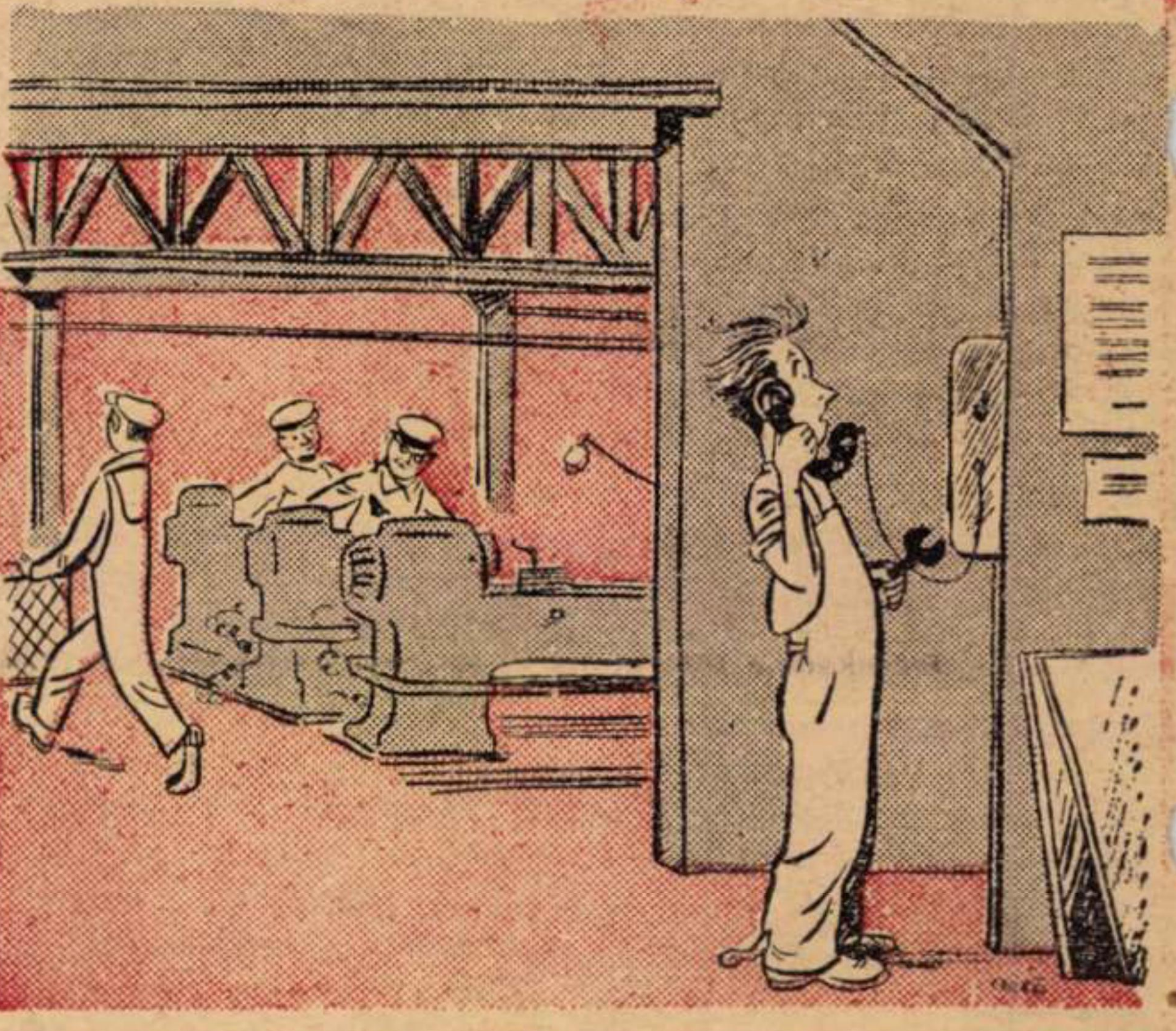
Az optimizmus titka minden munkanélküli rendelkezésére áll. Magukra vessenek, ha néha mégis borúlátó hangulat válik úrrá rajtuk.

Kis hírek

Alabamai csendélet. A „Daily Express" washingtoni jelentése szerint az Alabama-állambeli Phenix Cityben letartóztatták Silas Garrett főállamügyészt. Azzal vádolják, hogy ő gyilkolta meg Albert Pattersont, akit utódának választottak meg. Patterson megígérte, hogy hivatalbalépése után felszámolja a bűnözést Phenix Cityben. Tehát nemcsak a régi főügyész, hanem a helyi banditák kenyerére is tört. Lelőtték az utcán, annak bizonyítására is, hogy nagy fába vágta a fejszéjét.

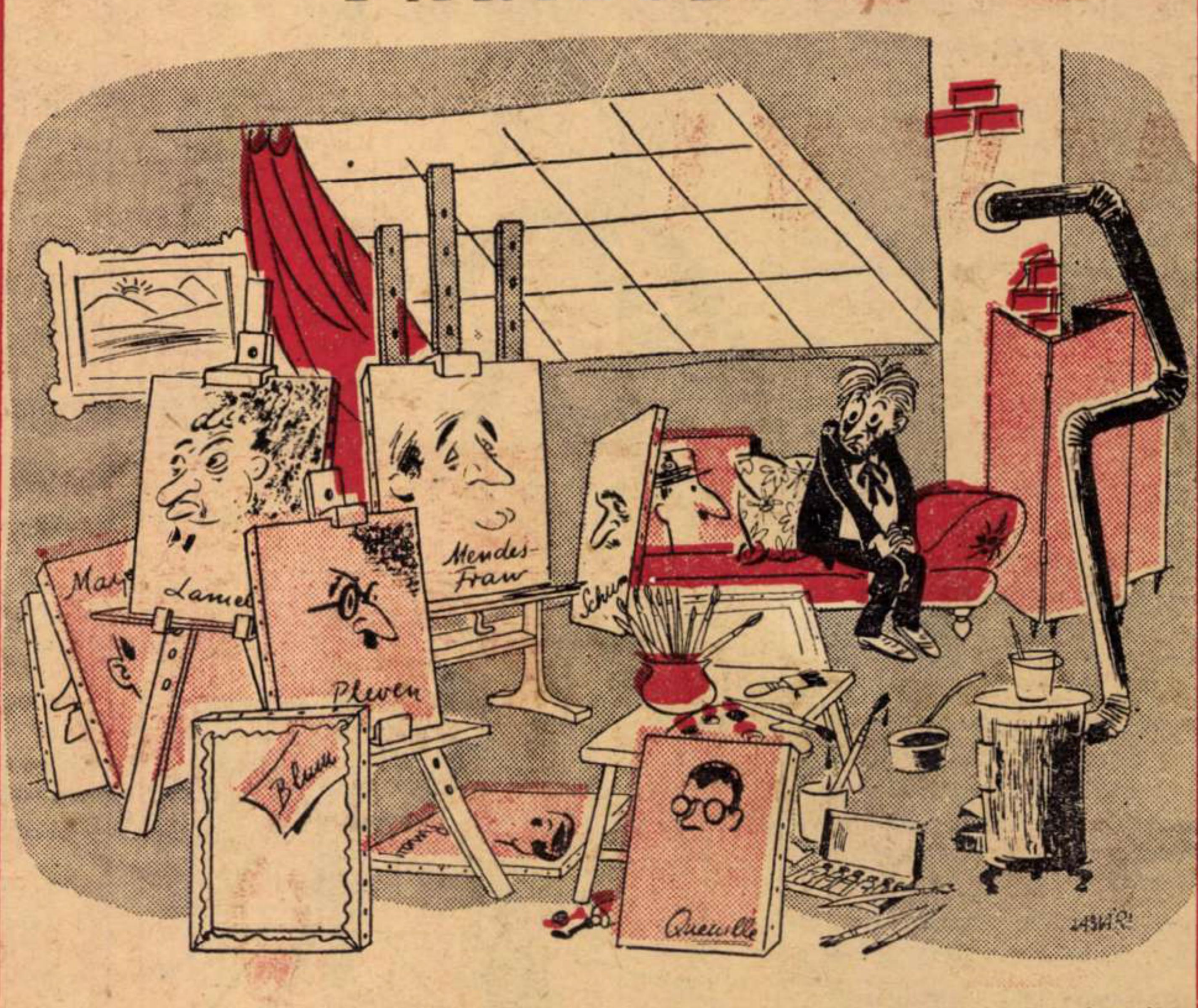
Meghalt egy király. Az angol lapok hírt adnak arról, hogy meghalt Martin Coles Harman, Lundy-sziget „királya". Tizenegy alattvalója gyászolja. A trónt még nem töltötték be. Hír szerint komoly az érdeklődés Európa nagyszámú ex-királyai között.

Baj van a szakképzettséggel

Halló! Kedves oktató elvtárs, nem mondana meg, hogyan kell kónusztengelyt esztergálni... Azon az órán éppen hiányoztam...

PÁRIZSBAN

— Borzasztó, 1945-ben megbíztak, hogy fessem meg a miniszterelnök portréját, de még máig sem tudtam befejezni...

A humor KÖNYVÉBŐL

A Kelet Népe, Móricz Zsigmond folyóirata, az egyik könyvnapon szintén sátort állított. A megafon csábítóan bömbölte, hogy Móricz Zsigmond saját könyveit dedikálja a sátorban. Ama kevesek között, akik odamentek a sátorhoz, volt egy jótartású öreg ember, aki már előzőleg percek óta nézegetett Móricz Zsigmond sátra felé. Most, amikor közelebb lépett, ennyit mondott az írónak:

— Hát idejutott?

Móricz Zsigmond derűsen nézett a szemrehányó hangú magyarra és belement a játékba:

— Ide.

— Miért nem vigyázott jobban?

— Nem tudtam.

— Látja, én jobban csináltam.

— Mivel?

— Nem emlékszik rám?

— Nem.

— Pedig én játszottam Kisvárdán, Monoron, Mátészalkán a Sári bírót. Megszedtem magam. S vásároltam egy kis tanyát. Most gazdálkodom, jól élek. Magának is így kellett volna tennie, akkor nem került volna a sátorba könyvet árulni. Na isten áldja.

És anélkül, hogy kezet fogott volna Móricz Zsigmonddal, elment büszkén.

Akik elszakadtak...

Ahol a tömeg szakad el az előadótól

Ez is elszakadt a tömegektől

Egy Dózsa-szurkoló a Kinizsi-pályán. (Mikor a Dózsa lő gólt.)

Mindennapos eset

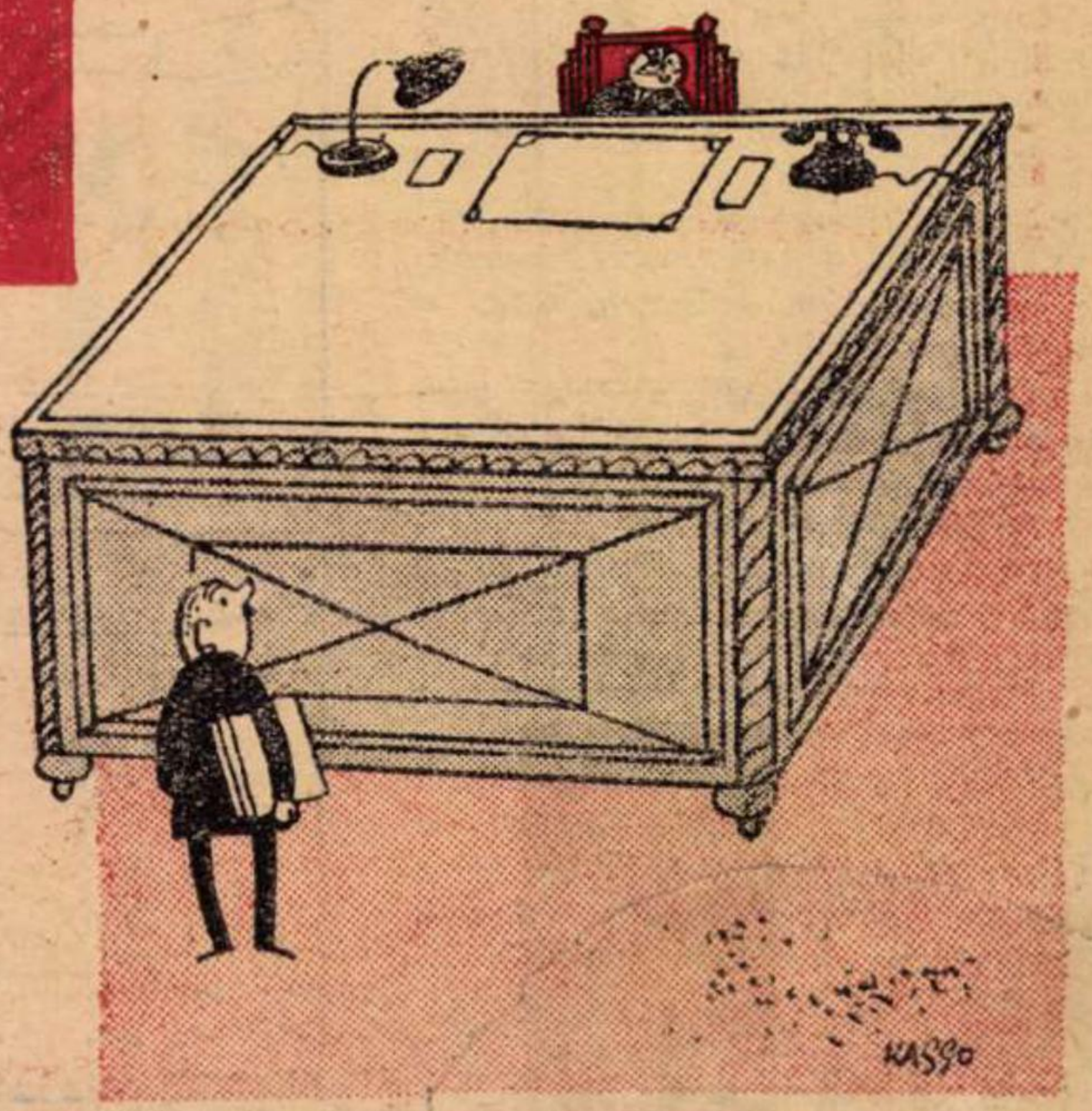
— Jaj, Jenő, mi történt a kabátoddal?
— Elszakadt a tömegtől.

Két író gyereke beszélget

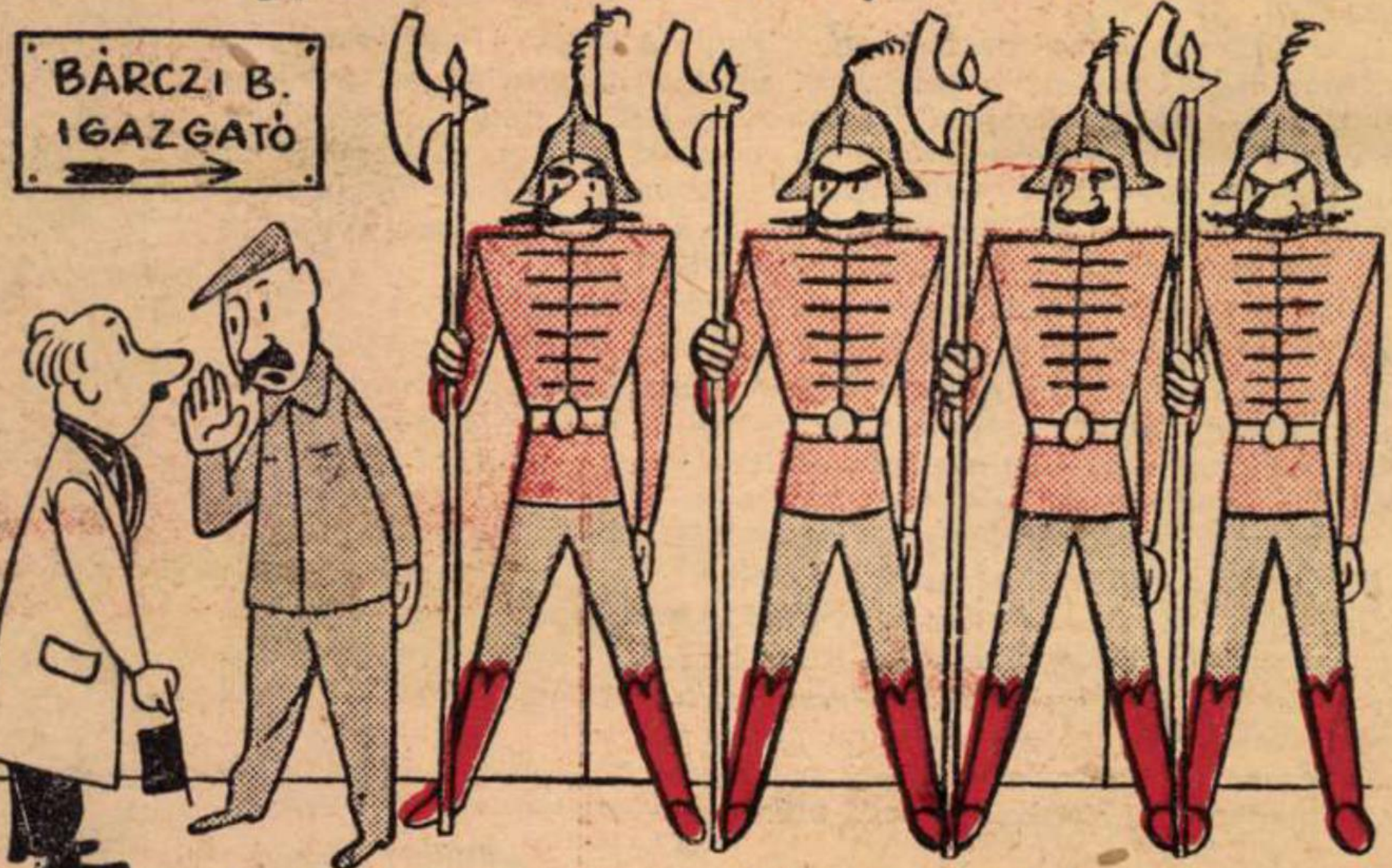
— Ugye a te apukád is író?
— De még mekkora! Már elszakadt a tömegtől.

Relativitás

Hogyan látja a beosztott az igazgató íróasztalát?

Egy módosított Arany-ballada

— Állata őrzeni négy alabárdost Lélek az ajtón se be, se ki!
— Hátha az anyja, szép huga már most jöne..
— Azok bemehetnek

A telefon feltalálásakor

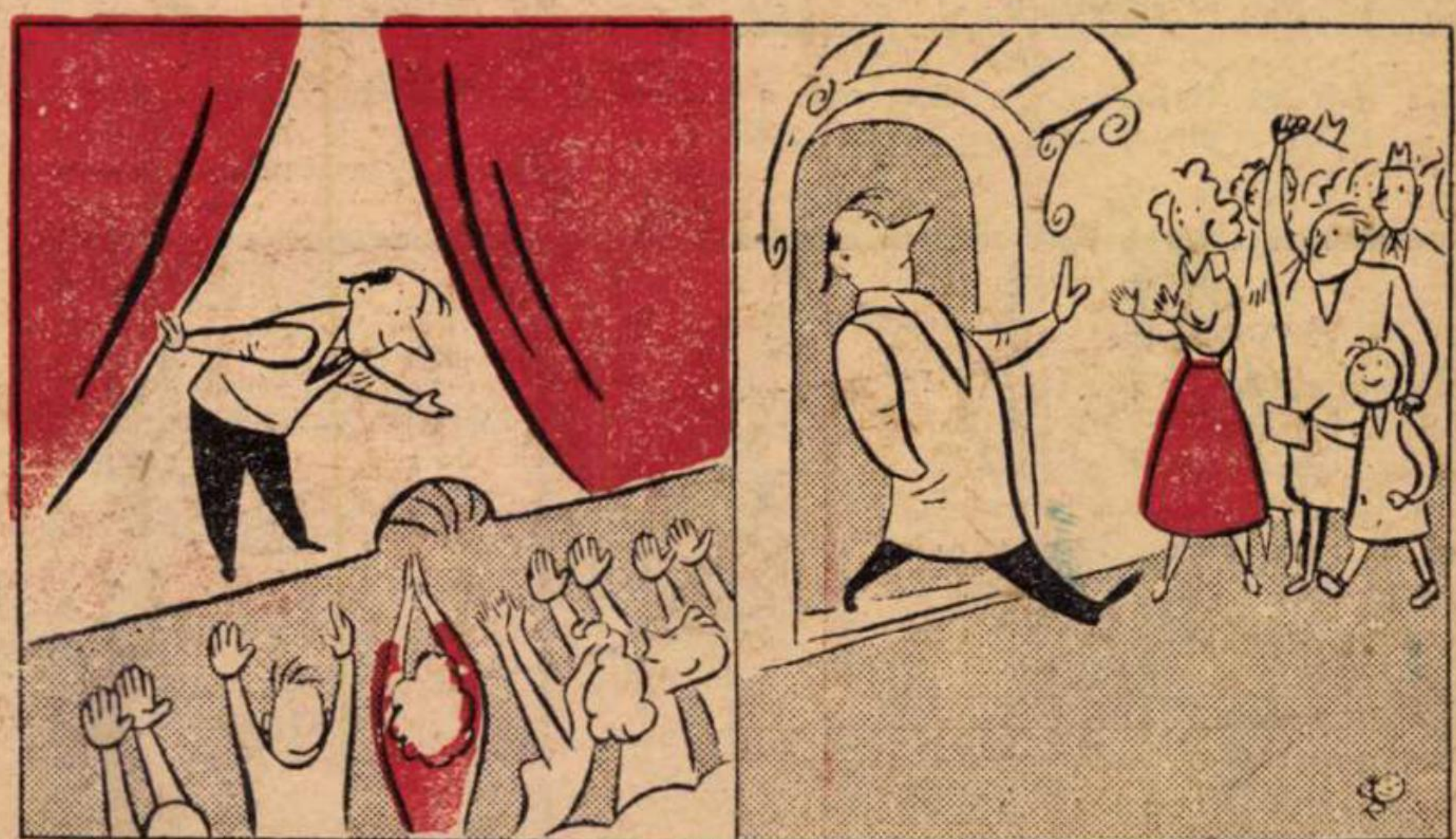
— Valóban nagyon érdekes készülék, Mr. Bell. És mire szolgál?
— Ezzel tagadtatják le majdan magukat a főosztályvezetők.

Praktikus

...ük ...

A színész és a tömegek

A színházban. Az utcán.

Kilencmillió szív küldi szívnek szívesen...

A szív nemcsak a vérkeringés központi szerve, hanem az ember ajándékozási vágyának centruma is.

Akinek jó szíve van, az szeret ajándékozni. Van, aki száz szál piros rózsát ajándékoz szíve szerelmének (darabja 14.— forint, összesen 1400.—), mások tíz deka savanyúcukrot vesznek (kilója 20 forint, összesen 2 forint).

Az ajándékozás egy másik ága a dal. Kezdetben volt az éjjeli zene, amely a vér mozgásának bizonyos méretű gyorsulását bizonyította. Ugyanis mulatozás, nagyobb mennyiségű ital elfogyasztása után a vér mozgása erősödött és ennek következtében a cigányokat a zsalugáteres ablak alá vitték. Az éjjeli zene kultusza nagyvárosban szinte megoldhatatlan, mert amíg az a kislány, aki csak egyedül van a világon, örül az éjjeli zenének, a bérház többi lakói bosszankodnak azon, hogy legédesebb, vagy akár lidérces álmukból felébresztik őket.

A rádió segített azokon, akik 100 szál rózsa, vagy egy kis csokor hóvirág helyett dallal akarnak kedveskedni a csak egy kislánynak. Így kezdődött meg a „Szív küldi szívnek" adása.

Kezdetben tíz-tizenöt szerelmes ember küldött 10—15 dalt 10—15 lánynak. Néha a gyermek a szülőnek, vagy a rokon a rokonnak.

Azután megkezdődött a dalok gazdaságos csoportosítása. Azok, akiknek szíve csordultig megtelt szeretettel, a rádió hullámain egymáshoz torlódtak és öten-tízen ugyanazt a dalt küldték különböző egyéneknek. Ez a szívügyi racionalizálás tovább folytatódott és néha 20—25 szív küldte ugyanazt a dalt 20—25 más szívnek.

Félő, hogy a jövőben minden szív ugyanazt a dalt fogja küldeni az érintett szíveknek és a „szív küldi" adására szánt félórát a nevek fogják kitölteni. A dal közlésére már nem lesz idő.

További perspektíva: a vér mozgásának további gyorsulása még több szív küldit fog eredményezni. Az ország minden lakosa dalt fog küldeni ismerősének. Nem fogunk csodálkozni, ha egy idő múlva így szól majd a műsorbemondó: A „Szív küldi szívnek szívesen" adása következik. A „Könyököm nő ki" című dalt az ország városainak és községeinek névjegyzékeiben szereplő összes lakosok küldik ismerőseiknek és szívük szép szerelmének, kivéve Kovács János (Budapest, VII., Dembinszky utca 117.) és Fehér András (Kecskemét, Rákóczi út 196.), akik senkinek sem küldték el a dalt.

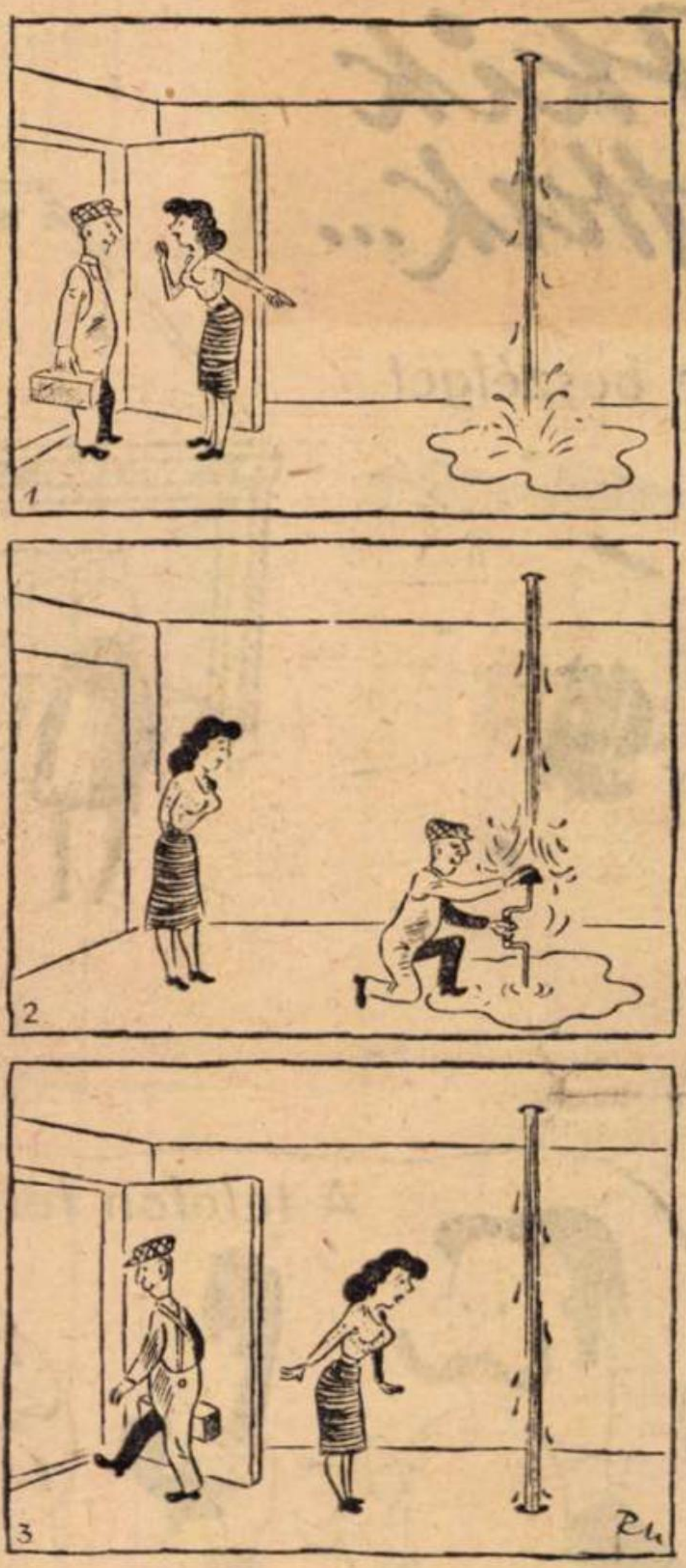
Palásti László

Tanfolyam futballisták feleségeinek

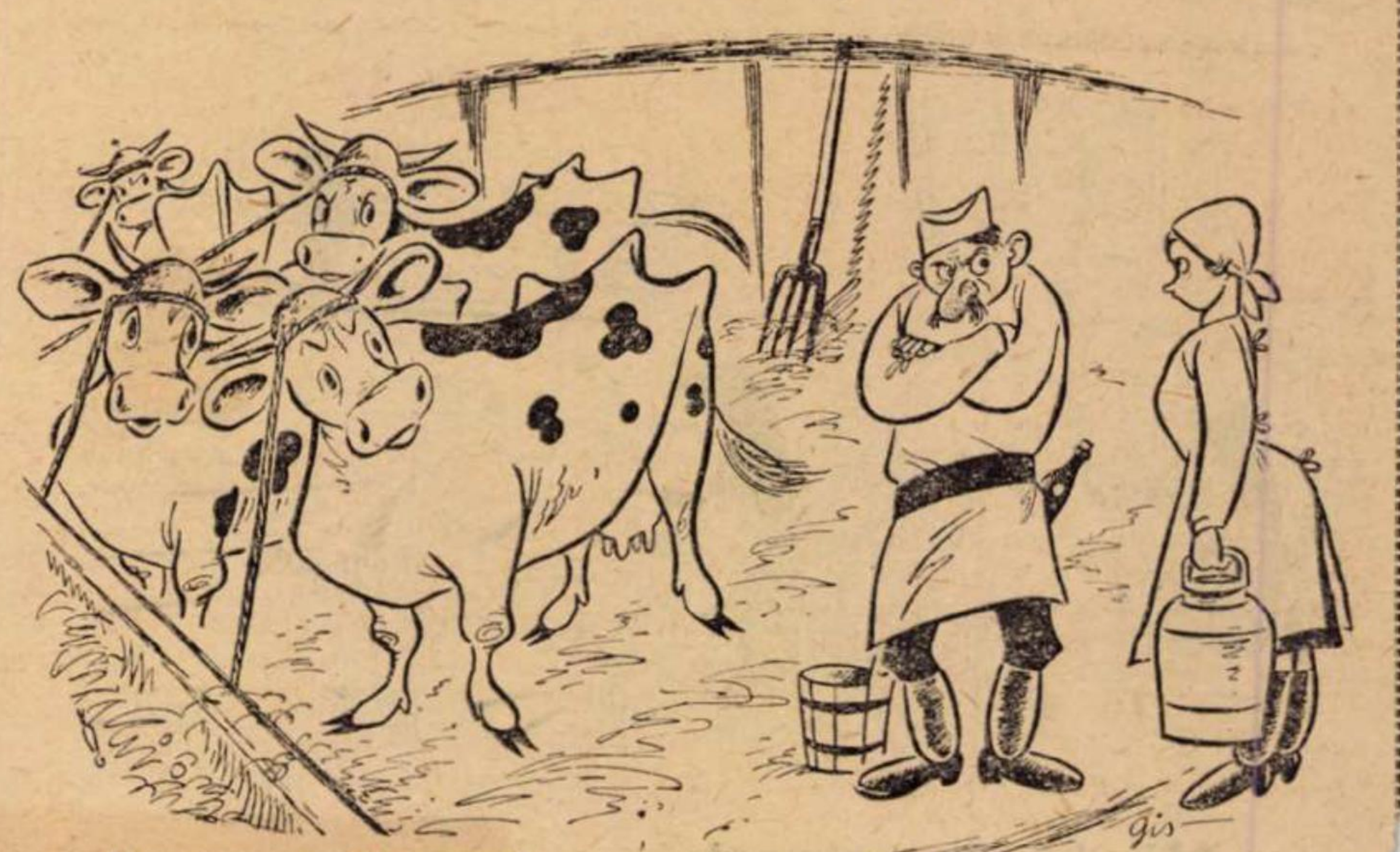
Bejárta a világsajtót az a hír, hogy a párizsi Racing labdarúgócsapat vezetői nem találták megfelelőnek játékosaik testi erőnlétét. Ezért elhatározták, hogy a játékosfeleségek részére főzőtanfolyamot tartanak. Tanuljanak meg úgy és olyanokat főzni az asszonyok, amiket a sportoló szervezete megkíván.

A példa ragadós. Nálunk most arra gondolnak egyesek, hogy szintén rendezni kellene tanfolyamot játékosfeleségek részére. Ezen viszont az volna a cél, hogy elfelejtessék az asszonyokkal a főzőtudományukat. Jó főztjük következtében tudniillik egy-két éljátékosunk hova-tovább egészen elpocakosodik, s félő, hogy így nem a magyar futball, hanem a magyar konyha felsőbbségét fogják hirdetni.

KONTÁR MUNKA

Nincs itt valami összefüggés?

— Haragszom a teheneimre!
— Aztán miért, János bácsi?
— Még annyi liter sincs az istálló-átlag, ahány liter bort én megiszom egy nap.

MINEK NEVEZZÜK?

Hiteles feljegyzések szerint Budapesten háromféle büffé terjedt el: egyszerű, úgynevezett közönséges büffé, népbüffé és ifjúsági népbüffé.

Az egyszerű büffé természetéhez tartozik, hogy oda bárki bemehet, akinek kedve szottyan falatozni, joga van azt használni mindenkinek, állampolgárságra, korra, rangra és nemre való tekintet nélkül. Ez a büffé legrégibb, legkezdetlegesebb formája.

A népbüffé az már más. Oda csak a nép mehet. Királyok, hercegek, gyárosok, bankárok, nagyvágók és azok a hajótulajdonosok, akiknek egynél több tengeri hajójuk állandóan forgalomban van — nem használhatják. Ilyen egyéneknek tilos a belépés. És ez helyes. Ha egyszer a népé, legyen a népé. A büffének ez már a magasabb válfaja.

Itt van aztán az Ifjúsági Népbüffé, a Rákóczi úton. Az előbbiekből egyenesen következik, hogy azt kizárólag csak az ifjúság használhatja, vagy helyesebben: azért keresztelték „ifjúsági"-ra, mert vendégei a 18 éven aluli korosztályból kerülnek ki. Éppen ezért még soha nem voltam ott. De lelki szemeimmel gyakran látom, hogy a bejárat előtt babakocsik, hintalovak és rollerek hosszú sora várakozik. Nekem pedig nincs rollerem.

Még a belsejét is el tudom képzelni. A polcokon tejes flaskók, tejfeles csöbrök, bambis üvegek állnak szépen glédába rakva. A pulton teasütemény, csokoládés kuglóf, eperlekvár piskótával, alma natur módon és sok más nyalánkság várja az ifjúságot. Kicsi fiúk, kicsi lányok jönnek ki szép számmal, pirosló arccal, mosolyogva, ahogyan az már ifjakhoz illik. S a büffé kiszolgálja őket, marcipánnal vagy lekváros palacsintával, ahogy azt már elvárjuk egy ifjúsági népbüffétől.

Ez a látomás annyira izgatott, hogy azonnal felkerekedtem, mondván: megnézem azt a nevezetes, sőt kiváltságos helyet. Az úton szorongó érzés fogott el, mert folyton arra kellett gondolnom, hátha nem engednek be. Sajnos, már nem vagyok egészen ifjú, másfelől pedig mivel igazoljam népi származásomat? Tudom, hogy nem vagyok herceg, lehet, hogy gróf sem, s hajóm is csak négyéves koromban volt utoljára. De hátha nem hiszik el?

Ilyen kételyekkel érkeztem az Ifjúsági Népbüffébez. Az ajtóban mindjárt belebotlottam egy örökifjúba, akinek bozontos, piszkos szakálla volt, válláról még a tizennégyes világháborúból visszamaradt katonazubbony lógott, fején huszársapka, lábán eltaposott sárga félcipő, szájában egy irgalmatlanul büdös szivar és kezében féldeci rum. Az igazság kedvéért meg kell mondanom, hogy a rum nem volt egészen féldeci, mert mikor összeakadtunk, a felét rámöntötte.

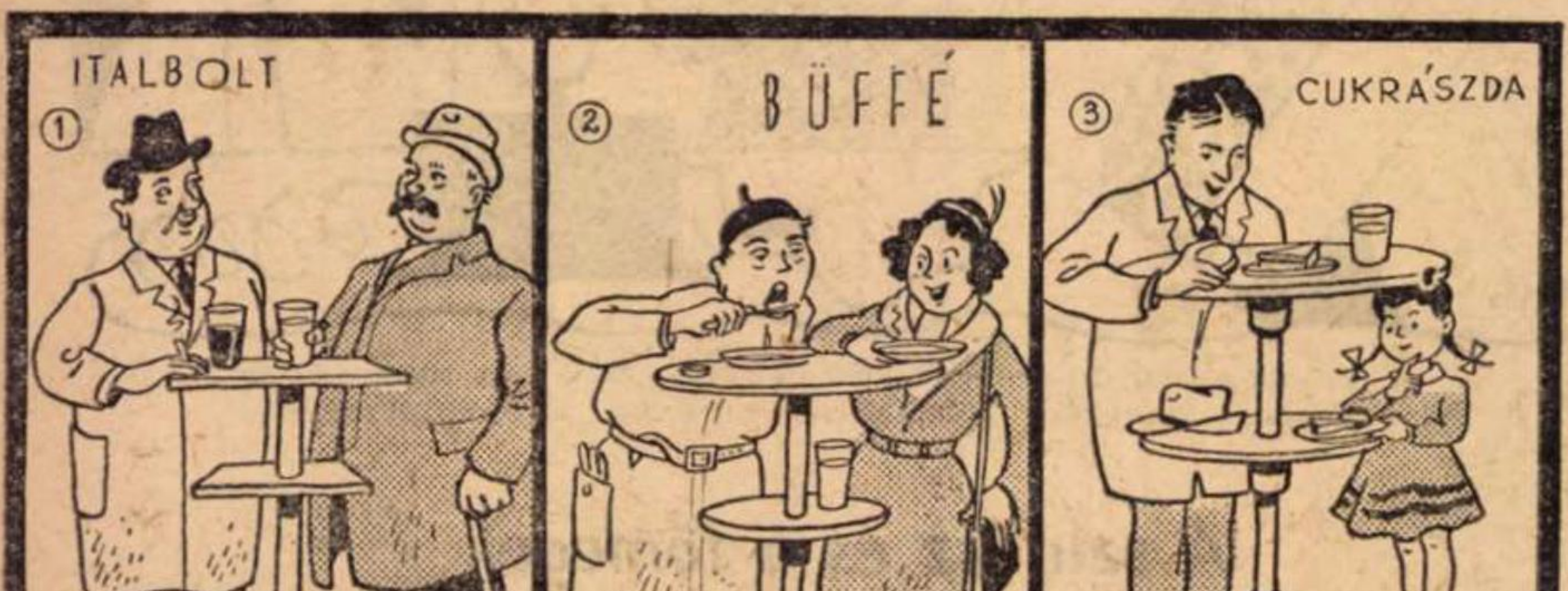
Belül aztán érdeklődve néztem körül. Homályos pillantású, ötven év körüli lányok és borostás állú fiúk támaszkodtak vagy a falnak, vagy egymásnak és egykedvűen itták a bort, a rumot, a pálinkát, vagy amit egy ifjúsági népbüffében szokás. A vastag füsttől csak nehezen láttam, de eleget. Riadtan távoztam.

Egyszerre világossá vált előttem, hogy ez a népbüffé miért „ifjúsági". Főleg azok járnak ide, akik már második fiatalságukat élik...

Halasi Árpád

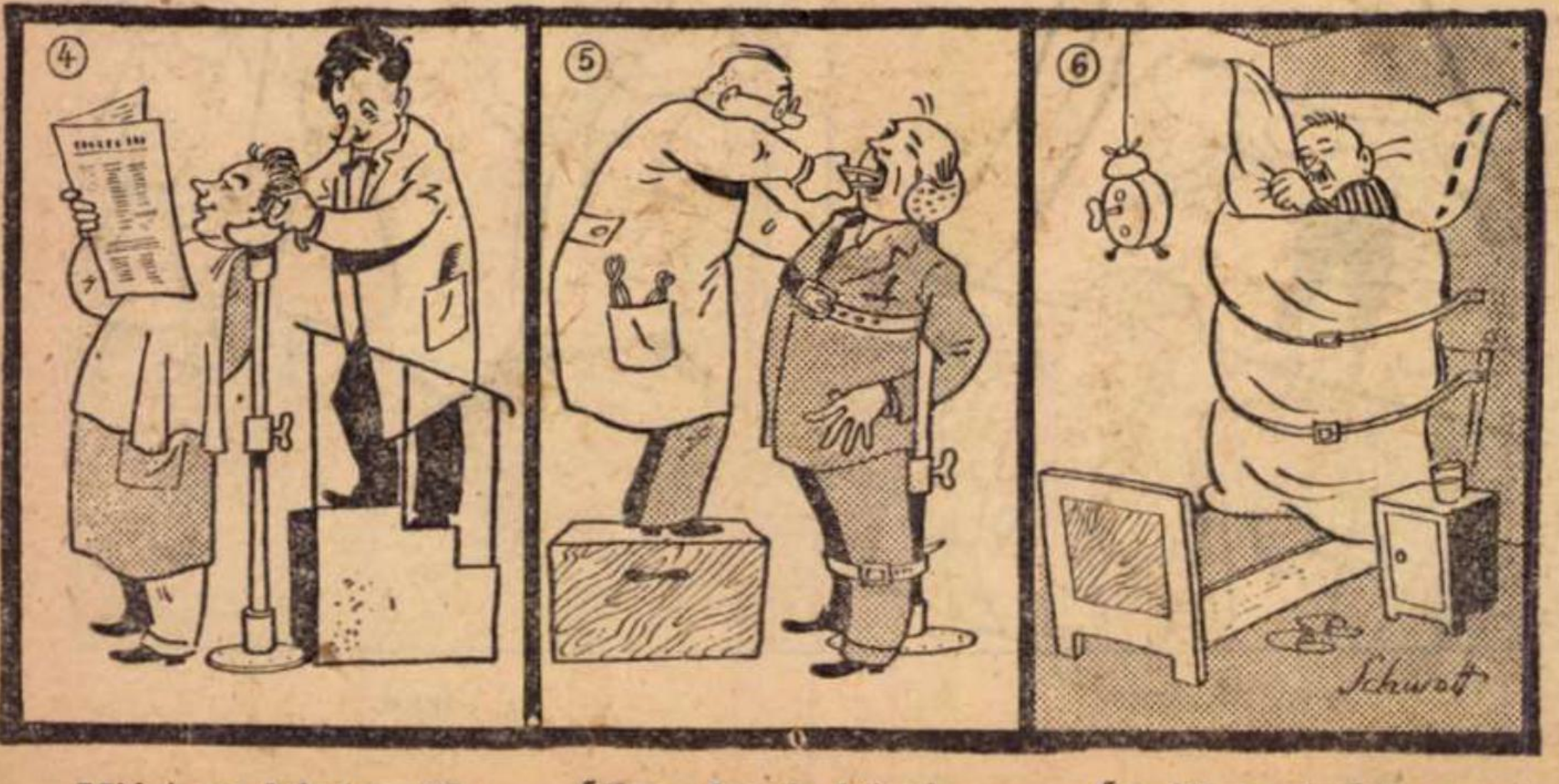
ÁLL-PROBLÉMA

Ha már az Italboltban állva iszunk...

Ha már a büffében állva eszünk...

Ha már a cukrászdában is lehet állva fogyasztani...

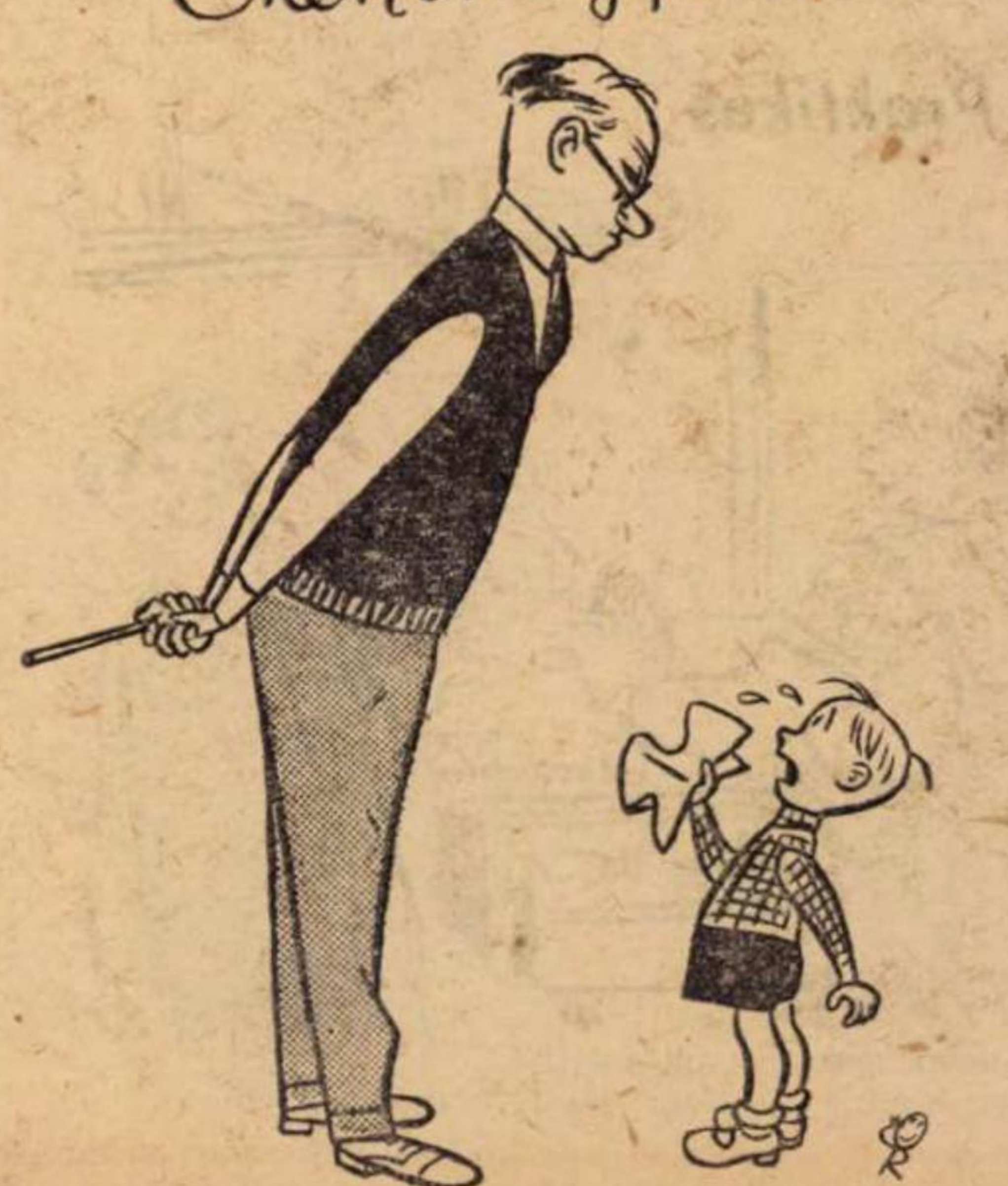

Miért ne lehetne állva hajat vágni...

Állva fogat húzni...

És állva aludni...

Önérzetes gyerek

— Apa, tudod, milyen rossz érzés, mikor egy férfi nem ütheti vissza?

urfront

NYVÉT VÁSÁROLJA AZ ÍRÓ

jótét lelket, aki ismeri ott a
orúton, mindjárt a Majakovszkij
könyvesbolt kedves, fekete, gyors-
elárusítónőjét, adja neki oda ezt az
Mert nincsen ennek más célja, csak meg-
gtatni szegénykét: nem őrült volt a minapi vásárlója, hanem író.

Az író ugyanis fölfedezte, hogy az új kötet megjelenésének vannak árnyoldalai is. Nem a kritikák, (nem csak azok) hanem a tisztelők is. Tiszteletpéldány és az irodalom közti összefüggésre ugyanis már a megjelenés másnapján rájött: egy kicsit dedikálgatott, csak a legjobb barátjainak és kebel-ellenségeinek, s már nem maradt egy szál sem. De megmaradtak a tisztelők. Az írónál például elromlik a fürdőszobacsap, bemegy a KIK-hez, kéri, reparálják meg. A KIK-es leányzó rámosolyog — kukk! és mintegy mellesleg megkérdi, nem maradt-e fölösleges példány a legutóbb megjelent könyvéből. Az írónak nem maradt, de már látja az összefüggést vízcsap és irodalom között. Az író vidéki ángyikájával és sógorkájával felesbe disznót hizlaltat. Mire az orja-levest eszik, az író már azt is tudja, mi az összefüggés a disznóölés és az irodalom közt. Az író felesége munkahelyén prémiumot kap, a többit lásd föntebb és az író látja, mi az összefüggés házasság és irodalom, hála és irodalom, lekötelezés és irodalom közt.

Igy indul egy napos februári délelőttön kétségek és remények között hányódva az autóbuszon, hogy vásárol néhány példányt saját könyvéből. Szeretett volna túllenni rajta és ezért remélte, hogy mindjárt kap. És gyötörte a kétség, hogy csakugyan kap, hogy műve nem fogyott el; nem kell a kutyának se, ott porosodik belőle a polcon két tucat. Nem minden zavar nélkül lépett be írónk abba a bizonyos Majakovszkij utcai és állami könyvesboltba. Köszönt és roppant udvariasan megkérdezte, megkaphatná-e X. Y. író legutóbbi művét. Egy másodpercre újabb remény gyulladt fel benne: hátha a gyorsbeszédű könyveslány ránéz és felsikolt: „Hát ön az!". E reménység hiú maradt vala.

— Parancsoljon — mondta a leány. — Nagyon jó könyv.

— Igen? — kérdezte az író és már nem, is bánta, hogy megőrízheti rangrejtettségét. — Olvasta?

— Hát ez csak természetes!

Az íróban ezuttal felébredt a sanda gyanú, hiúz képében:

— Ön minden könyvet elolvas?

— Nem, kérem, hová is tetszik gondolni! Csak a nagyon jókat.

Az író megkapaszkodott a pult szélében, megszédült a siker szelétől.

— És ez? Ez?!

— Nem tudtam letenni. És milyen mély! Tudja, amikor Gergely rányít . . . de nem árulom el, kedves olvasó, nem rontom el az élvezetét. Már sok vevőnek ajánlottam és mind hálás volt . . .

Az író nedves tenyérrel és száraz torokkal érezte, hogy a siker gyönyörű. — És . . . van még belőle?

A lány föllépett a kis létrára, szoknyája libbent, az író visszatért a földre.

— Tessék — mutatta a lány. — Itt van még egy pár . . .

Az íróban most győzedelmeskedett a gyakorlatiasság, ugyanakkor felébredt a meghökkentés örök irodalmi vágya. — Jó, — mondta hirtelen és tárgyiasan. — Akkor csomagolja be valamennyit.

A lány majdnem lepottyant a létráról. — De kérem-. . . ez csak egy kötet.

— Tudom.

A lány körülnézett. Délidő volt, egyedül hagyták a boltban. Szájába harapott, nem mert kérdezni egy hangot sem. Mint a motolla, jártak az ujjai, míg becsomagolta mind az öt könyvet. A blokkon elvétette az összeadást. Az író némán, mint egy új Esti Kornél, élvezte önön titokzatosságát.

Azután biccentett és kivonult. A sarkon viszszafordult. A lány homlokát az ajtónak üvegéhez tapasztva nézett utána. Az író most nagyon szerette ezt a hűséges, kedves, becsapott kis olvasóját.

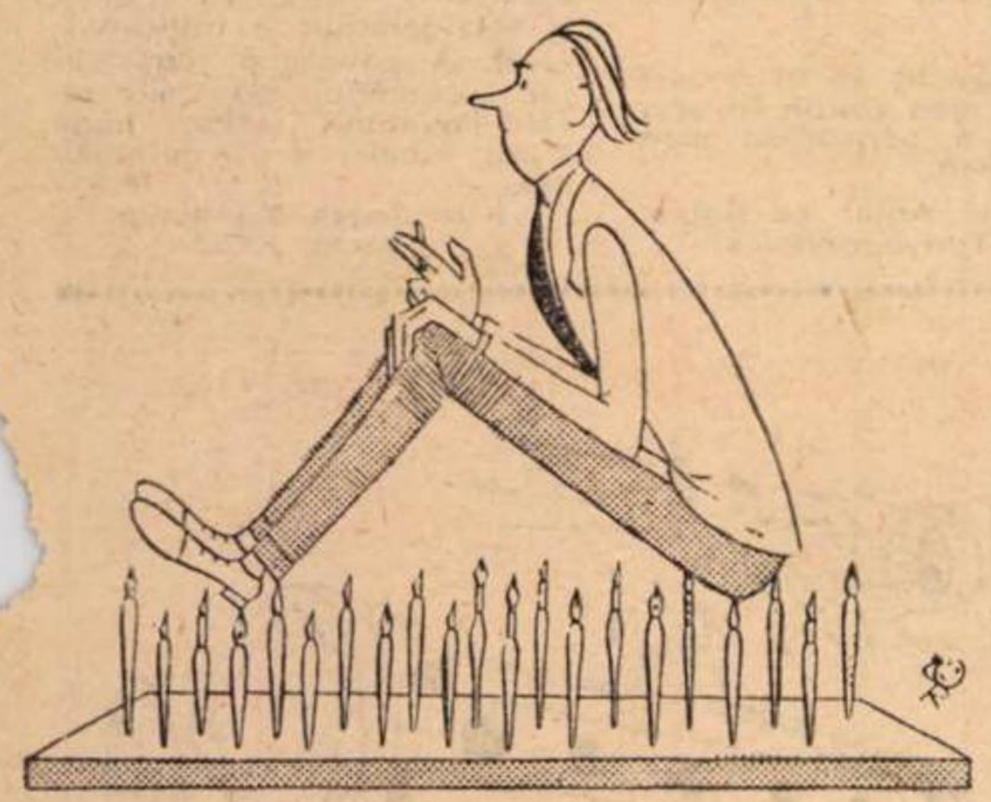
Ha a könyvesbolti lány ezt elolvassa, tudni fogja, ki volt vásárlója, s ha másért nem, könyve kedvéért, biztosan megbocsát neki. Másnak meg nem kell tudnia, a sok író közül melyik lehetett. (Nem én voltam!)

Akiknek szívesen tapsolunk II.

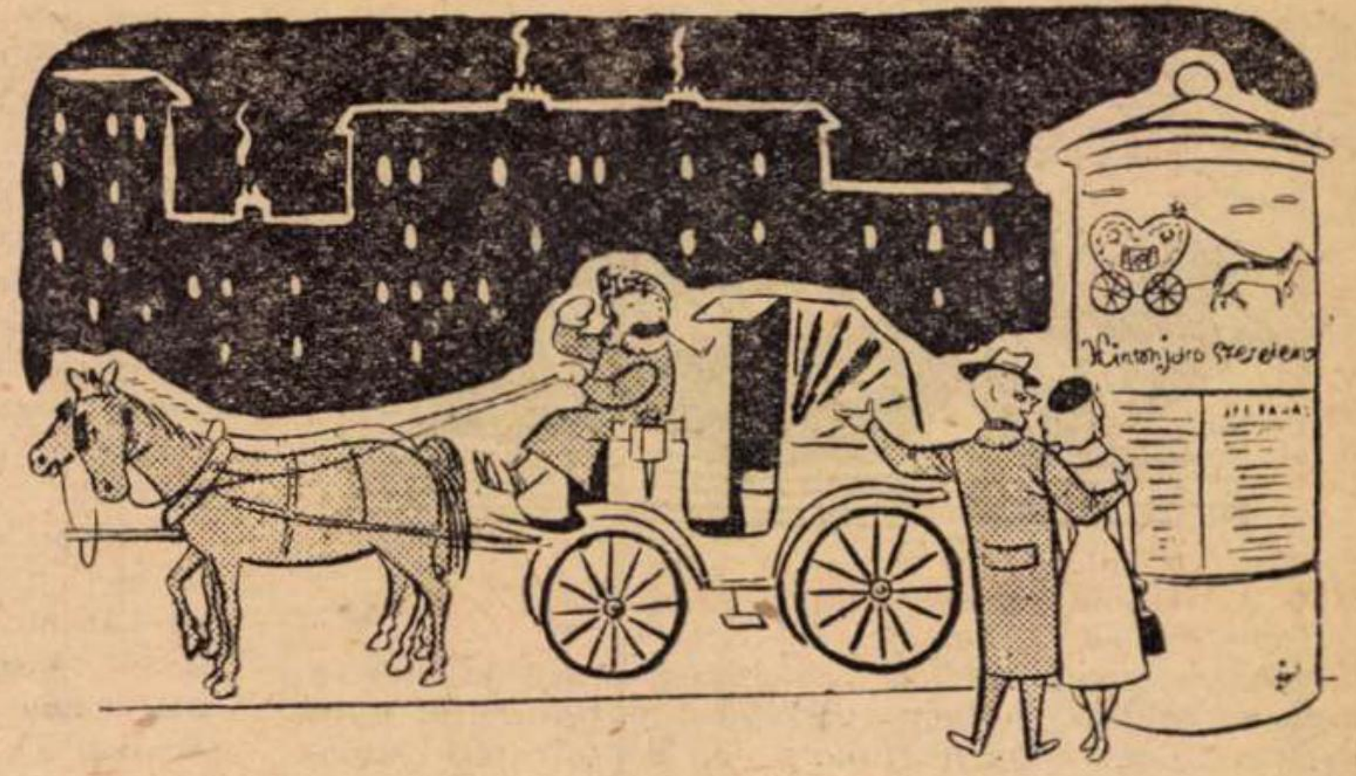

Uray Tivadar a „Caesar és Cleopatraban".
(Edma rajza)

Egy író, aki edzi magát a bírálatokra

Mozgósító moziplakát

— Szálljunk be, Mancika! . . .

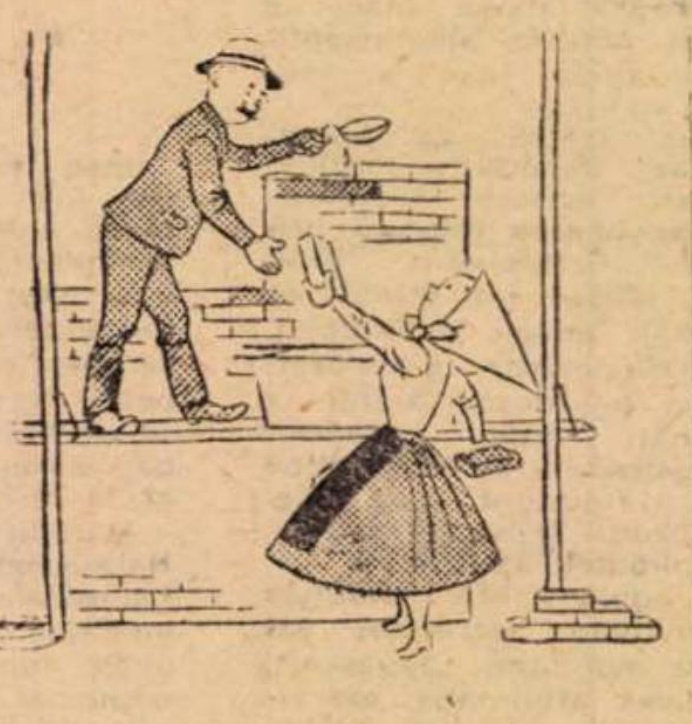
GYŐRI PLAKÁTOK

avagy: nők előnyben

Halász igazgató: Kedves mester, nem lehetne a darab címe az, hogy III. Richardné?

A kultúrotthon

Épül . . .

Felépült . . .

Utazás az ujságiró körül

HAJNALBAN

Fiatal ujságiró: Megjelent a cikkem?

ISMERŐS MONDAT

Szerkesztő: Nagyon érdekes és eredeti írás, DE . . .

SZEMFÜLES RIPORTER

— Maga szerint védhető volt ez a gól?

Túl sok ablak maradt zárva...

Néhány évvel ezelőtt a József körúton, a volt Simplon-kávéház helyén gyönyörű postahivatal nyilt meg. Tíz ablak, négy telefon és egy kétszárnyas csapóajtó várta tündöklő neonfényes portál alatt a postaéhes közönséget. Siettek is tömegesen az ablakokhoz, ahol kedves, fiatal nők udvariasan buzgólkodtak. Fényáradatban úszott a helyiség, csilingeltek a telefonok, egyszóval ragyogott a posta, beteljesült fejlődésében. A beteljesülés azonban nem tartott tovább, mint egy tolna megyei lakodalom.

Beköltözött a hivatalba a józan kalkuláció. A kollektíva megállapította, hogy úszni vízben kell, de fényáradatban nem. Egymást licitálták túl jobbnál jobb takarékossági ötletekkel, s végül kicserélték a fényáradatot fénycsörgedezőre, illetve a 100-as égőket 60-as égőkre. Az ablakok sorra bezárultak, nyilván a munkakörösszevonások miatt. A 7-es beolvadt az 5-ösbe. Az 1, 2, 3 munkája szinte azonos, tehát elég közülük egy... A hatos meg a kilences előtt a gyakorlat még nem igazolt taszigálást, tehát felesleges nyitvatartani. A 4, 8, 10-est a főnök látja el lóugrásszerűen. A négy telefon közül már csak kettő működik. Oda se neki. Ugyis minduntalan randevukat beszéltek meg rajta, ami csak bizonyos vonalon emelte a város termelékenységét.

Tegnapelőtt este csúcsforgalom idején betértem az alaposan megtakarított postahivatalba egy szimpla értékcikkre. A tizenegy ablak közül hatra „zárva" tábla volt függesztve. A többi előtt tolongott a nép és zsörtölődött. Félhomály volt és én tűnődve néztem az eltűnő fejlődést és megkérdeztem magamtól: minek ennyi üveg, márvány, bura és költség ehhez a tolongáshoz, ehhez a félhomályhoz. Mikor kiléptem a csapóajtón, összeütköztem a szembenjövővel, mert az ajtó egyik szár[illegible]szegett szárnya zárva volt fűtéstechnikai okokból.

•

A takarékosságra szükség van. De a közönség idejével is takarékoskodni kell! Ezért nem ártana, ha mind a József körúti, mind a többi postahivatalban több lenne a fény és több ablakot tartanának nyitva.

(a. f.)

Valakinek mégis eszébe jutott...

Bizony, bizony, nem mind arany, ami [illegible]lik. Nekem ezt a szép aranyigazságot Győrött, az Állami Áruházban kellett megtanulnom. Mert az Állami Áruház, ha nem is kacsalábon forgó tündérpalota, de mégis üveg, beton csillogó csoda, két emelet magas, egybevágott üvegfallal az utcára. Nézi az ember, és azt mondja: „No, ez a kényelem megtestesítője!"

Ahogy tülekedtem felfelé a Győri Állami Áruház szép lépcsőjén, velem szemben súlyos léptű munkások törtettek. Vállukon nehéz, tele söröshordók. Mi — vásárlók kitérhetünk, hogy helyet adjunk a cipelkedőknek. Valakinek azonban kabátját súrolta a piszkos hordó, mire joggal méltatlankodott az illető.

— Miért a lépcsőn kell a söröshordókat hordani, miért nem mennek lifttel?

Tényleg. Miért nem lifttel hordják le és föl az emeleten lévő büfé számára a söröshordókat? — kíváncsiskodott bennem is a kérdés. Azt gondoltam, hogy bizonyára most elromlott. És a javításra váró lift mindig jó témája az újságoknak.

— A lift?... néztek rám az irodában. És a helyzetről eszembejutott Arany János Welszi bárdja: „Szó benn-szakad, hang fennakad, Lehellet megszegik..."

— Szóval süket csend honol a helyiségben egy pillanatra, majd kitör a panasz áradata.

— A Győri Állami Áruház öt éve áll már, minden szép, minden jó benne, de liftje egy percig sem volt. A liftakna elkészült, a felvonó még nem.

Az üres liftaknáról mondák, regék járnak már az Állami Áruház alkalmazottjainak ajkán. Íme a legszebb monda:

Sokat törték az Állami Áruház vezetői a fejüket, hogyan lehetne hasznosítani az üresen tátongó liftaknát. Gondolván: több szem, többet lát, ötletnapot tartottak ennek érdekében. Az elnök feltette a kérdést: „Hogy hasznosíthatnánk a liftaknát, hogy lehetne meggyorsítani és könnyebbé tenni a földszint és az emelet közötti áruszállítást?"

Röpködtek az ötletek.

Az egyik raktári munkás — nyilván méregből ezt találta mondani: „Javaslom, az üres liftaknába szereltessünk liftet, ezzel megoldódik a kérdés!"

Erre senki sem gondolt. Döbbent csend, majd kacagás, tapsvihar. De mit csináljon az ötletnap bíráló bizottsága? A többi vérszegény ötlethez viszonyítva ez bizonyult a legjobbnak. Mit volt mit tenni, kiutaltak ezért a remek ötletért 100 forintot.

Kolumbus-tojást ilyen jól még nem díjaztak.

Pális Pál

Nem érdemes fagyoskodni!

Budapest vendéglátóipari vállalatai új színfolttal gazdagították a fővárost. A tervteljesítés érdekében arra biztatták az igazgatásuk alatt álló eszpresszókat, hogy a szendvicsek, a kávé és az úgynevezett rövid italok mellett az utcán hosszú asztalok mögött kávé- és kókuszízű keleti csemegét árusítsanak.

Több budapesti eszpresszó, — így a Fő utca sarkán lévő Lánchíd-eszpresszó előtt is, — fehérköpenyes elárusító nők fagyoskodnak. Árulják a „keletinek" nevezett édességet, amelyek megkeserítik az eszpresszók fagyoskodásra ítélt dolgozóinak nyolc óráját.

Az eszpresszók közelében több helyen árulnak mindenfajta, a „keletinél" édesebb édességeket, tehát első pillanatban érthetetlennek látszik, miért kell egy eszpresszónak az üzlet előtt, a hidegben cukorkaárut árusíttatni?

Ugyanilyen alapon a cukorkaüzlet feketekávét és szendvicset kínálhatna, a Röltex pedig úgy emelhetné tervét, ha vásárlás közben megborotválná vevőit.

De nem is olyan érthetetlen az ügy. A fagyoskodó elárusítónő ugyanis azért árusít „keletit", mert a VV túl akarja tervét teljesíteni.

Miért van szükség ilyen erőltetett tervteljesítésre? A kávézó áruljon kávét, a cukorkaüzlet cukorkát. És főleg ne az utcán, hanem az üzletben. A járda a közlekedés és nem az árusítás céljait szolgálja.

(p. l.)

MÉGSEM BUNDA A BUNDA?

Még tavaly október végén kerültem gépkocsivezetőnek a MÁVAUT-hoz, de a szolgálati bundát és a csizmát máig sem kaptam meg. Ruhaigénylésem már novemberben eljutott a budapesti igazgatósághoz, de úgylátszik, valamelyik fiókban alussza téli álmát, mert azóta is hiába sürgetem.

Meddig kell még várnom? Naphosszat köpenyben és félcipőben ülök a gépkocsi volánja mellett; ha megállok, topogok, táncolok a gépkocsi kö ül, hogy átfázott lábaimban meginduljon a vérkeringés.

Tél van: most kellene a bunda is meg a csizma is!

Gábor Miklós
gépkocsivezető, Bp., VII., Verseny utca 1.

Eliár, vagy leiár?

Legutóbbi számunkban fenti címmel megróttuk a Tankönyvkiadó Vállalatot. Cikkünkben két hiba is volt.

1. Petőfi versének címe nem „Szülőföldem", hanem „Szülőföldemen".

2. Nem volt igazunk a ténykérdésben. Petőfi versének legtöbb kiadása a kérdéses részt így közli: „...az idő, hogy lejár".

Az ok nélkül megrótt Tankönyvkiadót megkövetjük...

Aminek nem szabadna lennie

A Goldberger-gyár panaszolja, hogy csak egészen nagyméretű gumicsizmákat kap a dolgozók számára.

Ludas Matyi javaslata,

A dohányos története

A dohányos a cigarettával kezdte, mint általában a dohányosok. De mert a dohányos nem volt nagypénzű dohányos, a Kossuth és Munkás cigarettákkal kezdte. S bár a cigaretták dohánya egyre sötétebb lett, s bennük a görcsök egyre számosabbak lettek, a dohányos híven kitartott a Kossuth és a Munkás mellett. Fájó szívvel vált meg tőlük végül, amikor a szagukat többé elviselni nem tudta.

Igy határozta el a dohányos, hogy nem veszkelődik többé a nikotinrudacskákkal, elvégre pipa is van a világon. Vett hát egy gyökérpipát s egy csomag Club-dohányt, amelynek már puszta csomagolása is elandalította. Lehet-e ilyen csomagolásban rossz dohány? — kérdezte bizakodva. És kiderült, hogy lehet. Kibontotta a dohányt, megtömte a pipát, azaz csak megtömte volna, ha valami meg nem szúrja. De megszúrta valami. Igen, a Kossuthból jólismert tináncláb szúrta meg. Elhatározta, hogy kiszedi a fináncok elhullajtott lábait s kezdte kidobálni azokat, miközben mondott egyetsmást. Hogy mit mondott, azt el nem ismételhetjük, de egyetértünk vele. A dohányos tehát dobálta kifelé a finánclábakat s közben elhatározta, hogy pipázni sem fog. Áttér a szivarra. Alig használt pipáját pénzzé tette s vásárolt egy csomag szivart. Az elsőre mindjárt rá is gyujtott. Csakhamar megállapította, hogy nem csalódott: sem illatban, sem göcsörtben nincs új a nap alatt.

A dohányos ezekután — mit tehetett volna egyebet — megesküdött, hogy soha többé nem dohányzik. Nem minden pirulás nélkül vásárolt félórával később egy csomag Munkást, mert mondanunk sem kell, hogy a dohányos hamisan esküdött, a dohányzást nem hagyta abba, sőt azóta sem hagyta abba, mert bízik abban, hogy a Dohányipar addig-addig ígéri a jobb cigarettát, amíg meg is adja. Mert a dohányos nemcsak nagypénzű nem volt, de pesszimista sem volt, mint általában a dohányosok. Bízik, s legfeljebb maga elé morogja halkan, amikor kinyílik a Munkás, mint a rózsa: ez a méreg, nem a nikotin...

— ra — ály

Hová lett?

Évek óta állt egy kút a XX. kerület, Ságvári Endre út és Ősz Szabó János út sarkán. Mi, a környék lakói, onnan hordtunk vizet.

A héten váratlanul meglepetés ért bennünket. A kút eltűnt. Még a nyomát sem látni.

Nem tudjuk, kinek volt az útjában, de az biztos, hogy nekünk most 150 méternyi utat kell megtennünk, amíg a legközelebbi kúthoz érünk.

Miért volt szükség erre az érthetetlen intézkedésre?

A Kálmán-utcai lakosok.

A Tilalmasi Állami Gazdaság címére

Mult év őszén öcsémmel rizsaratásra szegődtünk a karcagi Tilalmasi Állami Gazdaságba. Öcsém augusztus 15-én kezdte a rizsaratást, én meg szeptember elején. A gazdaság 15 napi bérünkkel adós maradt. Megígérték, hogy a pénzt postán elküldik. De nem küldték... Kétszer már megsürgettük — eredménytelenül...

Maholnap itt az új rizsvetés és mi még a mult évi aratásért járó pénzünket sem kaptuk meg.

Békési Antal és Gábor Tunyogmatolcs

Saári József elpanaszolta a Ludasban, hogy Győrben nem lehet tésztaszűrőt kapni. A cikk nyomán egy budapesti lakatosmester közölte vállalatunkkal, hogy tésztaszűrőt minden mennyiségben tud szállítani. A készítmények néhány napon belül már kaphatók lesznek boltjainkban.

Győri Kiskeresk. V. áruforg. oszt.

★

Kedves Ludas! A Salgótarjáni Tűzhelygyár kályhánkat megjavította. Külön elismerés jár a javítási munkát elvégző példásan előzékeny két dolgozónak.

Dr Molnár Dénes, Bp., VII., Eötvös u. 12.

★

Közbenjárásukra a győri OFOTÉRT-től kitűnő szemüveget kaptam.

Molnár Ferenc
Mosonmagyaróvár

★

Köszönjük a gyors intézkedést! A dorogi szakszervezet a házassági segélyt elküldte.

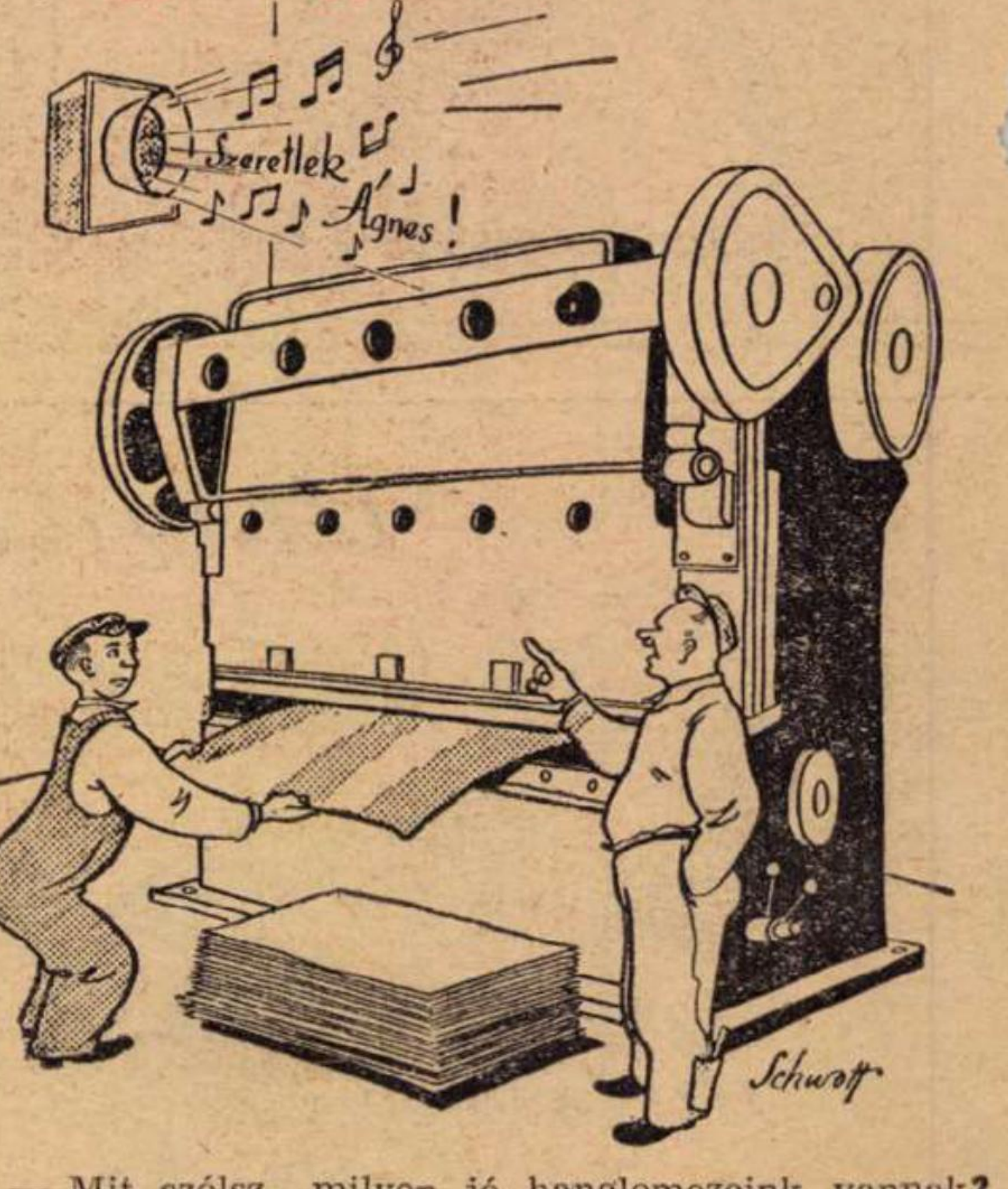
Kővári Ferenc
Bp., XII., Dobsina u. 16.

★

Faragó György „Minőségi levegő" című panaszával kapcsolatban közöljük: a tubusok kupakja gyakran nem záródik tökéletesen, emiatt a hosszabb ideig tartó és főleg nem kellő hőfokon történő tárolás esetén az oldóanyag elillanhat a tubusból. Ezért a szokásos lezáráson kívül, parafinnal is elszigeteljük a tubus nyílását. A panaszos ragasztóját kicseréljük és fokozottan ügyelünk arra, hogy ilyen hibák ne forduljanak elő.

Különleges Műanyaggyártó KTSZ

Egy vasgyárban hallottuk

— Mit szólsz, milyen jó hanglemezeink vannak?
— Bár a mélyhúzólemezeink lennének ilyen jók!

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság: GÁDOR BÉLA (főszerkesztő), FÖLDES GYÖRGY (felelős szerkesztő), GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ (szerkesztő), TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója — Szerkesztőség: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 222—271. 221—283. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 221—285.
Terjeszti: Posta Központi Hírlapiroda V., Lapterjesztési ügyek: V., József nádor tér 1. Telefon: 183—022, 180—850.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 405.000
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.